

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 1066 Malakia 7

Tek Zbulesa në letrën e fundit të Krishtit drejtuar kishës ne Efes duket si një paralajmërim.Nuk e kuptojmë edhe aq mirë këtë.Por unë kthehem 30 ose 40 vjet në letrën e Tij të parë drejtuar këtyre besimtarëve ,që ishte shkruar nga Pali.Ne e quajmë këtë Letra drejtuar efesianëve shkruar nga Palinë këtë letër Ai diskutoi çështjen e dashurisë martesore dhe kjo krahasohet me dashurinë e Krishtit për kishën.Ky ka qenë një nder,paragrafet që më së shumti është keqkuptuar në Fjalën e Perëndisë.Dëgjo se çfarë thuhet: “Ju gratë nënshtrojuni burrave tuaj porsì Zotit”(Efes.5:22). Për shumë vjet kundër këtij fakti u shfaq një zemërim i grave e vecanërisht i grave mbizotëruese.Edhe lëvizja për të drejtat e gruas do ta kundërshtonte këtë.Por të zemërohesh me këtë gjë do të thotë se e humb kuptimin e asaj se çfarë thuhet këtu .Në fakt nënshtrimi është me qëllim të autoritetit në familje.Këtu nuk është çështja që njëri të jetë zotërues mbi tjetrin ;por është autoriteti me qëllim që të ketë rregull në familje.

Por përvec kësaj shpalos edhe dicka tjetër që është e mrekullueshme. Ai thotë:” sepse burri është kreu i gruas, sikurse edhe Krishti është kreu i kishës, dhe ai vetë është Shpëtimtari i trupit.”(Efes.5:23). Ngjajshmëria këtu është si ajo e Krishtit me kishën. Kur martesa bëhet sipas vullnetit të Zotit,kjo marrëdhënie parqitet si një miniaturë e marrëdhënies se Krishtit me kishën. Martesa e krishterë është një tregues I mrekullueshëm I marrëdhënies në mes të Krishtit dhe besimtarit. Martesa e krishterë dhe marrëdhënia e Krishtit me kishën jane te shenjta.

Tani më dëgjoni me vëmendje. Akti fizik i martesës është i shenjtë. Ai është një rit fetar. Është një ceremoni/ kungim. Nuk e kam fjalën për kungimin e bërë në kishë ose ndonjë tjetër ceremoni të bërë nga njerëzit. Por ky është një kungim i bërë nga vet Zoti dhe te cilin e shenjtëroi dhe thotë qe kjo marrëdhënie është për t’ju shfaqur ju dashurinë e Krishtit për shpirtin tuaj. Ajo mund ti dorëzohet plotësisht

atij dhe të gjej një kënaqësi të përkryer tek ky njeri sepse ky i përket asaj.

Ajo gjen kënaqësi në bashkëshortin e saj, në atë si njeri, në karakterin e tij, në ndjenjat e tij; për të ai nuk është vetëm i rëndësishëm dhe i parë por në sytë e saj ai është i gjithi në gjithcka. Dashuria që buron nga zemra e saj i përket atij dhe vetëm atij. Ai për të është bota e saj, Parajsa e saj, thesari i saj. Ajo është e kënaqur që personaliteti i saj është shkrirë në personalitetin e tij. Ajo nuk kërkon famë për vete; nderi i tij pasqyrohet mbi të dhe kjo gjë e lumturon atë. Ajo do ta mbroj atë me frymën e fundit, do flet për të. Buzëqeshja e tij me mirënjohje është shpërblimi që ajo kërkon prej tij. Madje edhe në veshje mundohet ti përshtatet shijes së tij. Ai ka shumë qëllime në jetë, disa prej tyre nuk i kupton edhe aq mirë; por ajo i beson të gjitha ato dhe me kënaqësi do bëntë gjithëcka për ti ndihmuar atij.... Një grua si kjo, si një bashkeshorte e vërtetë paraqet realisht modelin e marrëdhënies martesore dhe shpreh se si duhet të jetë njëshmëria jonë me Zotin. (shkëputur nga Richard Ellsöorth Day, "Hija e strehës së madhe" fq 104)

Të dashurit e mi, ky është një përshkrim i mrekullueshëm i gruas në një martesë të vërtetë krishtere. Burri duhet të shikoj në gruan atë që ai adhuron. Dikush më tha: "E ke fjalën për adhurim?" Pikërisht për atë e kisha fjalën. Cfarë do të thotë fjala adhurim? Adhurimi është repekt . Nëse lexon mbi ceremonitë e vjetra të martesave, ti do të gësh aty se dhëndrri gjithmonë i drejtohej nuses : "Të adhuroj me gjithë qënien time"

Kjo do të thotë që ai shikon në të cdo gjë që është e vlefshme. Dashuria e tij është aq e madhe sa që është në gjëndje edhe të vdes për të.

Bibla është përplot me shprehje të tilla dhe nuk e di se përse ne hezitojmë të flasim kaq thjeshtë. Nëse hapni Librin Këngëve të Solomonit, do të shihni përshkrimin e dhëndrrit dhe se çfarë ai mendon për nusen e tij: "Ti je e tëra e bukur, mikja ime, dhe nuk ka në ty asnjë të metë. Si një zambak midis gjembave, ashtu është mikësja ime midis vajzave." (K.i Kantikëve 4:7; 2:2). A nuk është kjo kuptimplote. Kjo është ajo se çfarë tha dhëndrri. Tani dëgjo fjalët e nuses: "I dashuri im është imi, dhe unë jam e tij; ai e kullot kopenë

midis zambakëve” (K.i Kantikëvë 2:16). Në atë ekstatë të ëmbël gruaj ose do ta ngrej atë në qiell ose do ta zhyt në thellësi e ferrit. Tani burri ose do ta vedosë atë në pedestal dhe t’ i thotë: “të adhuroj sepse nuk ka asnjë të metë në ty” ose do ta keqtrajtojë atë. Por pas një kohe ai do ta shkatërroj dashurinë e saj, ajo do ta urrej dhe marëdhënia e tyre do të ftohet. Në këshillimore ne kemi vënë re se kjo është arsyeja e shkatërrimit të shumë martesave.

Bakteriologu Rene Dubos që punon në Institutin Rockfeller tha:” Kotësia dhe mungesa e kënaqësis janë shkaqet e sëmundjeve organike dhe mendore ne botën perëndimore” Ky fakt po shkateron shumë martesë. Gruaja ndihet e pakënaqur dhe e zhgënjyer: ajo bëhet nevrrike, nevrastenike dhe e merzitshme. Burri i shtrohet një jete medioker: ndihet i vetmuar, ose gruaj e tërheq për hunde ose sillet si despot. Keto gjëra janë prezente në shoqërinë tonë.

Tani më lejoni t’ju bëj një pyetje dhe është disi personale: “A je ti ajo grua që burri do vdiste për ty? Do të jem shumë i sinqert. Nëse je një grua që me stilin tënd ia tërheq vëmendjen cdo djali që të kalon pranë, atëherë më duhet të them që ti nuk je ajo grua që burri do ishte në gjëndje të vdiste për ty. Nëse nuk ke bukuri në karakterin tënd, nuk ke fisnikëri në shpirt, ti nuk do jesh tjetër vecse flakë pa nxehtësi, ylber pa ngjyra dhe një lule pa erë. Fjala e Perëndisë flet për stolisjen e jashtme - dhe mos e keqkuptoni këtë, Bibla nuk është kundër kësaj. Të gjithë ne duhet të dukemi sa më mirë që është e mundur-disa prej nesh kanë probleme me këtë por ne duhet të bëjmë më të mirën me atë që kemi. Zoti do që ne të nxjerrim në pah bukurinë që na ka dhënë. Nuk ka ndonjë arsye që një grua të mos vishet me stil. Por Zoti thekson që nuk duhet t’i kushtojmë rëndësi stolisjes së jashtme por një shpirti të thjeshtë e të përrulur, me një fjalë stolisjes së brendshme dhe kjo cmohet nga Zoti. “Stolia juaj të mos jetë e jashtme: gërshëtimi i flokëve, stolisja me ar ose veshja me rroba të bukura. por njeriu i fshehur i zemrës, me pastërtinë që nuk prishet të një shpirti të butë dhe të qetë, që ka vlerë të madhe përpara Perëndisë.” (Letra e 1 Pj.3:3-4).

Tani ti cun i ri, a je ti ai burr që gruaja do qëndronte me ty deri në fund të jetës? Ti mund të dukesh si model për Hart-in, Schaffner-in dhe Marx-in por nuk ke qëllim, ambicie dhe zemër për t’i shërbyer Perëndisë si një i krishterë, nuk ke aftësi për gjëra të mëdha dhe në përgjithësi nuk ke vizion. Nëse je ky lloj personi gruaja nuk do

qëndroj gjatë me ty. Ajo do vij me ty për të marrë certifikatë martesore por me vonë ajo do të kërkoj divorcin.

Në gjithë pjesën perëndimore të vendit tonë ka monumente të ngritura për nder të grave dhe nënave pioniere. E vura re një gjersa po shkoja për në Colorado. Ajo ishte një grua e pashme, me kapele dielli në kokë dhe fëmijët që ishin kapur për fustanin e saj të gjatë. Ajo nuk kishte shkuar ndonjëherë tek psikiatri ose tek ndonjë këshillues martesore. A e dini se përse kjo grua nuk kishte shkuar ndonjëherë të fliste me predikuesin për problemet e saja martesore? Sepse kur një ditë erdhi burri i saj dhe i tha:” unë do të shkoj në perëndim dhe atje do të ndërtoj shtëpi e karrierë.Do të vish me mua?” Ajo i tha:”Po unë do të vij”Ajo mësoi se ky njeri do të qëndroj midis saj dhe rrezikut; e kishte provuar shumë herë këtë duke e mbrojtur atë nga indianët e rrezikshëm të asaj kohe. Ajo nuk e kishte problem se ai e donte ose nuk e donte atë. Dhe ai nuk dyshonte në besnikërinë e saj. Ata e donin njëri tjetrin. Këta janë ata njerëz që ndërtuan vendin tonë. Është një element tjetër që po e ndan atë në pjesë-vendi im i dashur – sa e urrej këtë gjë që po ndodh.

E di që dikush mund të thotë tani:’Pastor unë nuk jam i tillë.Unë nuk jam një hero”. O djal, Zoti asnjëher nuk thotë që cdo vajzë do bie në dashuri me ty. 99 vajza do të kalojnë pranë dhe ty të shohin si një djalë që jeton në lagjen e tyre. Kjo është e tëra.Por të them shumë seriozisht se këto ditë do të vij një vajzë që në ty sheh kalorësin me armaturë që shkëlqen. Zoti është ai e bën këtë lidhje në mes të burrit dhe të gruas.

Një e re mund të thotë: “ Por unë nuk jam e bukur”. Më lejoni të të them se asnjëher Zoti nuk tha se ti do të jesh tërheqëse për cdo mashkull-vetëm kafshët e bëjnë këtë gjë. 99 djem do të kalojnë pranë dhe në ty shohin atë cfare Kipling e ka përshkruar si “ një leckë, kockë dhe një shkul flokësh.” Por këto ditë do të vij një djal që do të të doj nëse ti je personi i duhur. Ti do te jesh frymëzimi i tij. Ti mund të inspirosh ate – të shkruaj një libër, të komponoj një kryevepër në poezi ose në muzikë, të pikturoj një pikturë, ose madje edhe të predikoj një shërbesë. Nëse ti je inspirimi i tij mos e injoro, mos u largo prej tij. Zoti mund të ju ketë bashkuar mu për këtë qëllim.Do të vij ai një ditë.

Ndoshta në këtë moment po mendoni :”Pastor ti po flet për teori. Atë që po thua është shumë idealiste. Është e mirë për ta lexuar por nuk egziston në të vërtetë”. E ke shumë gabim.Kjo është e vërtetë dhe egziston.

Po mendoj për tregimin e Mattheë Henry-t. Tani jam në zyrë dhe po shikoj kompletin e librave “Komenti i Mattheë Henry”. Nëse ka shkruar dikush ndonjëher një koment bajat ai është Mattheë Henry. Megjithëse është një punë e madhe,është gjëja me bezdishme që kam lexuar ndonjëher. Nuk e kam ditur që ky ka qenë romantik ndonjëherë në jetën e tij. Por si i ri kur erdhi në Londër,ai takoi një vajze aristokrate shumë të pasur. Të dy ranë në dashuri me njëri tjetrin. Përfundimisht ajo i tregoi babait të saj për të. I ati u përpoq ta dekurajonte atë duke i thënë:” Pse mu ate,ai nuk ka ndonjë horizont.Ti madje nuk e di prejardhjen e tij!” Ajo u pergjigj duke i thënë se:” Ti ke shumë të drejtë. Une nuk e di se Nga vjen ai,por një gjë di se ku do të shkoj kështu që edhe unë dua të shkoj me të” Ajo u largua.

Nathaniel Haëthorne ishte thjesht një nëpunës _në doganë në Neë York City - derisa e pushuan nga puna për paaftësi. Ai u kthye në shtëpi i dekurajuar dhe i deshtuar. Gruaja e tij i erdhi nga prapa dhe i dha një laps e një letër dhe duke e përçafuar i tha:” Tani Nathaniel ti mund të bësh atë çfarë gjithmone ke dashur të bësh.” Ai shkroi “ Shtëpia me 7 ballina trekëndëshe” dhe të tjera që kanë mbetur në letërsi- sepse gruaja e tij ishte frymëzimi i tij. Dashuria e tyre ishte një dashuri e përjetshme.” Në njerën prej letrave të fundit të saja e veja e Nathaniel Haëthorne e mbylli këtë shpresë të pashkulur që u bë një spirancë e ngushllimit në pikëllimin e shpirtit të saj.” Une kam përjetësi,falemnderit Zot, ku aty e njoh atë më shumë ose përndryshe do vdisja në dëshpërim” (Ëalter a.Maier “për më mirë e jo për më keq” fq.556)

Ti thua që unë po flas për teori? Jo une po them fakte. Le ti kthehemi fillimit. Merre Adamin dhe Evën. Ajo ishte një romancë! Dëgjo këtë: “Kështu burrat duhet t'i duan gratë e veta porsit trupat e tyre; kush do gruan e vet do vetveten. (ajo është pjesa tjetër e jotja.Ajo je ti) Sepse askush nuk urreu mishin e vet, por e ushqen dhe kujdeset me butësi për të, sikurse edhe Zoti bën me kishën, sepse ne jemi gjymtyrë të trupit të tij, të mishit të tij dhe të kockave të tij. ``Prandaj

njeriu do të lërë babanë e vet dhe nënën e vet dhe do të bashkohet me gruan e vet, dhe të dy do të bëhen një mish i vetëm`. (Efes. 5:28-31)

Eva ishte krijuar për të qenë një grua – një ndihmë që I përshtatet – Adamit. Gjuha që u përdor është e mrekullueshme. Ajo u formua nga një bri I tij, nuk u bë nga dheu si edhe kafshët por u mor një pjesë nga ai që faktikisht ai nuk ishte I plotë derisa u bashkuan. Zoti e bëri atë gjënë më të dashur ne krijimin e Tij dhe ia solli Adamit. Ajo ishte një grua; ajo e plotësoi atë që I mungonte atij, sepse ai nuk ishte I plotë në vetvete. Ajo u formua për të dhe të dy u bënë një.

“Dhe burri tha: "Kjo së fundi është kocka e kockave të mia dhe mishi i mishit tim. Ajo do të quhet grua sepse është nxjerrë nga burri".Për këtë arsye njeriu do të braktisë babanë dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij, dhe do të jenë një mish i vetëm.(Zan.2:23-24)

Le të kthehemi pak në të kaluarën. Dua të tregoj një tregim që gjithmonë më ka rënqethur.Është një tregim për Abelard-in dhe Heloise-n. Kur John lord shkroi “Gratë madhështore”, ai përdori Heloise-n si një shembull dashurie, një dashuri martesore. Tregimi tregon për një predikues të ri që quhej Abelard. Ai ishte një mesues e predikues i shkëlqyer. Prifti kishte një mbesë që quhej Helois dhe Abelard-i ishte udhëzuesi i saj. Ajo ishte një vajzë e jashtëzakonshme; ai ishte një djalë i jashtëzakonshëm. Ti e di tregimin - ata ranë cmendurisht në dashuri. Por sipas ligjit të tmerrshëm të asaj kohe - por që zbatohet edhe sot- martesa e priftit gjykohej si dalje e përhershme nga hiri. Kur John Lord shkroi tregimin për ata,ai dha këtë udhëzim dhe këtë udhëzim do doja ta ndaj me ju. Sot është shumë e bukur për ta lexuar. Ai është si një fllad i lehtë që fryn nga një lëndinë malore me lule mbi letërsinë tonë të pavlerë bashkekohore. Ja sec shkroi ai:

Edhe pse Adami dhe Eva u përjashtuan nga Parajsa, prapëseparap ata gjetën një lule, që kudo që ata shkonin/bredhnin, shkëlqente me një bukuri të përjetshme. Kjo lule përfaqëson një siguri madhështore, pa të cilën vetëm ca do të ishin të lumtur,- delikatë, misterioz, të pashpjegueshëm, - një favor i madhë që njihet si me poetët dhe moralistët, paganët dhe të krishterët; të identifikuar jo vetëm me lumturi por edhe me egzistencën njerëzore dhe lidhjen e shpirtit me aspiratat më të larta. Lidhjen e përkohshmërisë dhe

vdekjes, madje me dobësinë dhe prishjen,- është e pavdekshme në natyrën e saj dhe e lartë në qëllimet e saj, - në cast të bëhët një pasion, emocion dhe një frymëzim.

Përpyekja të përshkruash gruan pa këtë element të natyrës sonë komplekse, që përbën magjepsjen e saj të vecantë është sikur të përpiqesh të luash tragjedinë e Hamletit pa Hamletin- që është një absurditet; si nje fotografi pa personazh qendror; si një roman pa një protagoniste, si një fe pa flijim. Subjekti im nuk është pa vështirësitë e veta. Pasioni ose emocionin ulet kur priset, ngritet kur është i pastër. Nuk është ves kur pikturoj por virtyt; nuk është dobësi por forcë; nuk është i përkohshëm por i përhershëm; nuk është i vdekshëm por i pavdekshëm- e gjithë kjo është ngritje ne shpirtin e frymëzuar.(John Lord “Fanari i historisë” fq 23-24)

Abelard-i dhe Heloise, dy të dashuruar,me ligjet e kishës nuk kishin të drejtë të martoheshin. Megjithate ata u martuan në mënyrë të fshehtë nga një shok i Aberald-it. Ai vazhdoi të jipte mësim. Por ata u tradhëtuan nga një shërbëtor që e nxori sekretin e tyre dhe Heloise-n e detyruan të shkonte në manastir. Asaj kurr nuk u lejua ta vizitonte atë dhe poashtu edhe ai nuk lejohet te vizitonte atë. Abelard-i ishte mendimtar i guximshëm i Mesjetës. Në fillim të shekullit të 12, ai filloi të jep mësim dhe të predikoj që Fjala e Perëndisë ishte autoriteti i njeriut e jo kisha. Ky burr, një burr i madh u bë i ashpër dhe sarkastik në mësimet e tij për atë se çfarë u ishte mohuar atij. Kur ai po vdiste, Por ai gjer tani ishte si i vdekur pa Helois-in, duke qenë për 20 vjet seniori i saj, ai kërkoi që ti lejohet asaj të vinte për ta vizituar atë. Kisha bëri një ndër gjërat më të pahijshme- ata nuk e lejuan atë. Megjithate ai i shkroi një letër asaj. Për mua ishte gjëja më patetike që kam lexuar ndonjëherë. Ai e përfundon atë me këtë lutje:

Kur ajo të kënaq ty o Zot, e me që të kënaqte, Ti nuk na bashkove neve por edhe nuk na ndave. Tani atë çfarë e fillove me kaq mëshirë, me mëshirë e mbarove; dhe pas ndarjes që na bënë në këtë botë, n-a bashko përjetësisht në qiell.

Unë personalisht mendoj që ata janë së bashku në qiell.

Kjo na con neve në një varg të tmerrshëm. Malakia ka përfunduar seksionin me mekatin social që ka të bëj me familjen dhe

divorcin. Keto mekate ishin si kanceri që po bren pjesën më vitale të kombit. Këto do shkatërrojnë cdo komb - dhe jam i sigurtë që as kombi ynë nuk do përjashtohet nga ky shkatërrim.

Ju e lodhni Zotin me fjalët tuaja, dhe megjithatë thoni: "Si e kemi lodhur?". Sepse ju thoni: "Kushdo që vepron keq pëlqehet nga Zoti, i cili kënaqet me të", ose: "Ku është Perëndia i drejtësisë?".

“Ju e lodhni Zotin me fjalët tuaja”. Unë nuk mund të ndihmoj përveç që të qesh me këtë. Zoti tha: ” Më keni lodhur me këto lutje të gjata dhe fetare. Jam i lodhur me dëshmitë tuaja. Me të vërtetë më keni lodhur”.A e mban mend në kapitullin e parë cfarë ata thanë për shërbimin e tyre sipërfaqësor që po i bënin Zotit “Ah sa u lodhëm”. Zoti tha “Ju nuk e dini as gjysmën e saj. Më keni ardh në majë të hundës me shërbimin tuaj hipokrit”

“E megjithatë thoni:” Si e kemi lodhur?”. Përsëri shohim këtu që këta njerëz shtiren si të pafajshëm . Ata janë të ofenduar se si Zoti po i flet në këtë mënyrë- ata janë tërësisht injorant për mekatet e tyre. Ata pyesin: “Në cfarë mënyre e lodhëm ne Atë?”

Vini re se kjo është pyetja sarkastike e pestë e njërzve për përgjegjësinë e Zotit për adhurimin e tyre mashtrues e të rremë. Me përbuzje dhe paturpësi ata kundërshtuan Zotin duke thënë:”Në cfarë mënyre e lodhëm ne Atë?”

Zoti ka një përgjigje për ta. Ai e thotë atë përmes vargutdhe i drejtohet atyre:” Sepse ju thoni: "Kushdo që vepron keq pëlqehet nga Zoti, i cili kënaqet me të", ose: "Ku është Perëndia i drejtësisë?". Ata po përfolnin karakterin e Zotit.

Kjo është një filozofi që ngritet shpesh në historinë e njerëzimit. Njëri thotë:” Unë shoh njerëz që janë mëkatarë të mëdhënj dhe prap se prap përparojnë. Ata nuk duken se kanë probleme ose shqetësime sic kam unë- dhe unë vazhdoj ti shërbej Perëndisë. Pse Zoti I lejon këto gjëra?”

Edhe psalmisti ankohet për të njëjtën gjë. Ai shihte njerëz që vepronin keq dhe nuk po I shërbenin Zotit. Ata dukeshin sikur përparonin më tepër. Ai shkroi: ” Por, sa për mua, gati gati po më pengoheshin këmbët dhe për pak hapat e mia do të shkisnin. Sepse i kisha zili

mburravecët, duke parë mirëqënien e njerëzve të këqij.” (Ps. 73:2-3). Reth e rrotull tij ai shihte maskarenjtë që pasuroheshin gjithnjë e më shumë dhe në anën tjetër gjendja e të varfërve keqësohej edhe me shumë. Shenjtorët e shkretë ishin ata që nuk po përparonin.

Kjo është po ajo ankesë e njerëzve edhe në kohën e Malakias. Ky qëndrim shumë shpejt nxorri një “moral të ri”. Kur ata ndjejnë se : ” secili që vepron keq shihet si e mirë në sytë e Zotit”, Ata filluan të quanin të keqen të mirë dhe të mirën të keqe. Cdo e keqe do paguhet.

Edhe sot ne kemi pothuajse të njëjtin qëndrim. Shumë njerëz thonë që krimi ka cmimin e vet. Njerëzit e bëjnë atë me sa mundësi që kanë. Kjo gjen zbatim si në korporatat e mëdha ashtu edhe tek njeriu I rëndomtë. Qeveria shpenzon paratë tona pa kurrfarë përgjegjësie ndaj njerëzve. Qëndrimi apatik ne Ëashington është një ndër problemet reale sot në botë. Politikanët përpiqen ti lëviren me mirësi të pasurve dhe ti kënaqin të fuqishmit. Njerëzit e parëndësishëm shkelen me këmbë dhe askush nuk kujdeset për ta. Pse Zoti nuk vepron kundër këtij fenomeni?

Psalmisti gjen përgjigjen e këtij problemi sepse iu drejtua Zotit. “Deri sa hyra në shenjtoren e Perëndisë dhe mora parasysh fundin e tyre.” (Ps.73:17). Shihet këtu se ai po shikonte vetëm të tanishmen. Por çfarë duhet të jetë synimi për një të ardhme të largët? Po për përjetësinë? Nga e cila varemë unë dhe ti, dita e shkurtër e tyre është histori e lashtë, por qysh atëherë ata morën vendimin për përjetësinë. Më lejoni të them që për gjeneratën tonë koha po kalon sa hap e mbyll sytë. Çfarë po ndodhë sot me ata që nuk besojnë? Ata mund të ndërtojnë këtë “moral të ri”, mund të mbledhin shumë para, por kini parasysh që ata që sot veprojnë keq do të përballen me Gjykimin në të ardhmen. Zoti do ti kërkoj llogari këtyre lloj njerëzish. Ne duhet të jemi shumë të kujdeshëm ne gjykimin e mosveprimit të Zotit në shoqërin tonë bashkëkohore.

Kjo ma kujton një aksident kur dy nga studentët tanë po udhëtonin së bashku dhe e morën një kalimtar rasti që i vinte erë alkoholi. Atij i vinte era si një lambik që sapo kishte dalë nga kodrat e Kentucky-t. Ai kërkoi falje për këtë dhe tha që e dinte se nuk duhej të pinte. Ne i folëm atij për Krishtin dhe miqtë e mi thanë dicka që më trembi në atë kohë por tani sigurisht që pajtohemi me të . Ai i tha atij: ” Ne nuk po të

fajësojmë ty pse ke pirë. Ti je një i humbur i drejtuar për në ferr; Për ty do të ishte më mirëta shtrydhje këtë jetë si një portokall dhe t'ia merrni lëngun sa jeni këtu. Ti nuk do të gjesh pije alkoholike kur te shkosh atje lartë. Ec përpara dhe jetoje jetën dhe do hysh në përjetësi. A je ndalur ndonjëherë të mendosh rreth kësaj?

Cdo person i pashpëtuar që e mëson Fjalën e Perëndisë e di që është mëkatar dhe që egziston një Zot i drejtësisë. Por mos prit se Zoti menjëher do të gjykoj.

Kur isha fëmij jetoja ne Oklahom-ën jugore dhe bashkë me shokët vidhnim shalqinj. Të jem i sigurt me ju se sa herë që shkonim të vidhnim shalqinj, gjithmonë mendoja se do të shkrepëtij nga qielli që do më godet për vdekje. Por pavarësisht kësaj unë prap vazhdoja vjedhjen! Kjo është kokëfortësia e zemrës njerëzore- madje edhe e një djali të vogël.

Megjithate, Zoti nuk vepron në atë mënyrë por ai mund ta bëj atë. Sepse Zoti nuk gjykon menjëherë, njeriu e interpreton këtë se Zoti nuk do ta gjykojë atë. “Sepse vendimi kundër një veprimi të keq nuk zbatohet menjëherë, zemra e bijve të njerëzve është e mbushur nga dëshira për të bërë të keqen.” (Ecc.8:11)

Njerëzit në kohën e Malakias pyesnin:” Ku është Zoti i drejtësisë”.Zoti do ti përgjigjet kësaj pyetje ne kapitullin tjetër.

Kapitulli 3

TEMA : Profetësia për dy lajmëtarët; populli qortohet për mëkatin e të qënit fetar

Kapitulli 3 fillon me përgjigjen e Zotit të pyetjes së parashtruar nga populli i Izraelit në fund të kapitullit të kaluar.

"Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim për të përgatitur rrugën para meje. Dhe menjëherë Zoti, që ju kërkoni, do të hyjë në tempullin e vet, engjëlli i besëlidhjes që ju kërkoni me endje, ja, do të vijë", thotë Zoti i ushtrive." (Mal.3:1)

Këtu na paraqiten dy lajmëtarë në një varg. Lajmëtari i parë që do ta përgatis rrugën është Gjon Pagëzori. I dyti është "Lajmëtari i besëlidhjes" Zoti Jezus Krisht.

Profetësia lidhur me lajmëtarin e parë është përmendur në të 4 Ungjijtë duke u referuar Gjon Pagëzorit; dhe në këtë nuk ka hamendje. Megjithatë lajmëtari i besëlidhjes asnjëherë nuk u përmend tek Ungjijtë, arsyeja është e qartë. Ky lajmëtar i besëlidhjes është Jezus Krishti, por ky kapitull nuk ka të bëjë me ardhjen e Tij. Kjo ardhje e Tij nuk është më hir, as si Shpengues por si një Gjykatës, si Një që do themeloj Mbretërinë e Tij dhe shtyp rebelimin që është në këtë botë. A e mban mend që në një rast Ai iu drejtua një burri me këto fjalë: ".....kush më vuri mua gjykatës ose ndarës përmbi ju?".(Luka 12:14) Akoma nuk ka ardhur për të gjykuar. Herën e parë erdhi për ti shpëtuar njerëzit. Erdhi për të sjell hir e jo autoritet. Ai erdhi si Një Shpëtimtar e jo si Sovran.

Do doja ti kthehesha kapitujve tek Ungjijt, që përmendet pikërisht ky varg që i referohet Gjon Pagëzorit. I pari është tek Mateu 11:9-10 : "Atëherë, pra, ç`dolët të shikoni? Një profet? Po, ju them: ai është më shumë se një profet. Sepse ky është ai për të cilin është shkruar: "Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës sate; ai do ta bëjë gati rrugën tënde para teje". Tek Ungjilli i Markut 1:2 thuhet: " Ashtu si është shkruar tek profetët: `Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës tënde, i cili do të përgatit udhën tënde përpara teje." Pastaj tek Ungjilli i Llukës 7:27 lexojmë: "Ai është ai për të cilin u shkrua: "Ja, unë po dërgoj përpara fytyrës tënde lajmëtarin tim, që do ta përgatitë rrugën sate para teje". Dhe së fundi tek Ungjilli i Gjonit 1:23 lexojmë: "Ai u përgjigj: `Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: drejtoni udhën e

Zotit, sikurse tha profeti Isaia`. Ky është një citat i Isaisë por ne mund të shohim se Malakia duhej ta thoshte këtë për gjon Pagëzorin.

Kjo ishte përgjigja e Zotit popullit të Izraelit: se pari Zoti do ta dërgoj atë si një Shpëtimtar sepse Ai është hirëplotë dhe dëshiron që ti shpëtojë njerëzit. Por kjo nuk mbaron me kaq: Ai do vij përsëri si një lajmëtar i besëlidhjes, që do të thotë, të zbatoj drejtësinë dhe gjykimin në këtë botë.

Nëse ti mund të më bindësh mua se Zoti nuk synon të gjykoj mëkatën dhe që sot Ai lejon mëkatarët të ecin sipas padrejtësisë së tyre, atëherë do te them që sinqerisht që nuk do besoj më Atë. Por Ai na e bën shumë të qartë se synimi i Tij është të gjykoj njerëzimin. Miku im, nëse Zoti nuk është Shpëtimtari yt, atëherë të pelqen ose nuk të pelqen, Ai do jetë gjykatësi yt. Ai tha tek Gjoni 5:22 : “Sepse Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia dha Birit”. Tek Zbulesa shohim Fronin Madhështor në të cilin Ai është ulur. Dhe ata që janë të humbur- si të pasurit ashtu edhe të varfërit, të shtresave të ulta dhe të larta, të mëdhenj dhe të vegjel- do të qëndrojnë para tij. Miku im, nuk ka rëndësi se cili je, mëkati nuk do të shpëtoj pa u vënë re.

Kur thuhet “lajmëtar i besëlidhjes” Ne duhet të kuptojmë se për cilën besëlidhje është fjala. Shumë kanë menduar se besëlidhja e re është në Dhjatën e Re. Ne fakt, kjo nuk ka të bëjë me ardhjen e parë të Krishtit por me besëlidhjen që bëri Zoti me popullin e Izraelit. Këtë besëlidhje e gjejmë në shumë vende në Shkrime. Për shembull, tek Levitiku 26:9-13 lexojmë: “Unë do të kthehem nga ju, do t`ju bëj pjellorë dhe do t`ju shumzoj, dhe kështu do të vërtetoj besëlidhjen time me ju. Ju do të hani nga prodhimi i vjetër, i ruajtur për një kohë të gjatë dhe do ta hiqni atë për t`i bërë vend prodhimit të ri. Unë do ta vendos banesën time midis jush dhe nuk do t`ju përzë. Do të eci midis jush dhe do të jem Perëndia juaj, dhe ju do të jeni populli im. Unë jam Zoti, Perëndia juaj, që ju nxori nga vendi i Egjiptit, që të mos ishit më skllevërit e tij; e kam thyer zgjedhën tuaj dhe kam bërë që të ecni me kokën lart.”

Kjo është besëlidhja që Zoti bëri me fëmijët e Izraelit. Kjo konfirmohet edhe tek Ligji i Përtërirë, ndërsa libri i Ligjit të Përtërirë

është një konfirmim i Ligjit të Mojsiut dhe i përvojës së Izraelitëve me të pas 40 vjetësh. Ligji i Përtërirë 4:23 thotë : “Ruhuni se harroni besëlidhjen që Zoti, Perëndia juaj, ka lidhur me ju, dhe bëni ndonjë shëmbëlltysë të gdhendur në trajtën e çfarëdo gjëje që Zoti, Perëndia yt, e ka ndaluar.” Natyrisht që Izraeli kishte bërë shumë gjëra që Zoti I kishte ndaluar ti bënin, madje u kthyen në okult.

Megjithatë Malakia na tregon se lajmëtari i besëlidhjes do të vij një ditë që ta bej këtë besëlidhje të mirë. Zoti do banoj midis tyre dhe kjo është arsyeja se pastrimi përmendet në vargjet e para të kapitullit 3. Zoti nuk do eci midis tyre përderisa ata nuk i binden Atij e përderisa Ai nuk i ka pastruar ata.

“Zotin që ju e kërkoni”. Ky është Zoti Jezus Krisht, që është Perëndia i mishëruar.

“ Menjëherë do të hyj në tempullin e vet”. Kjo nuk do të thotë që Ai së shpejti do të hyj në tempullin e tij por Ai do të vij menjëherë/befas. Njëherë një burr më pati thënë: “Ti flet për Rrëmbimin ku Zoti do ta merr kishën. Kur ajo të bëhet dhe e shoh që Ai e zhvendos kishën dhe i shoh me sy ata duke u larguar, atëherë do ta pranoh Krishtin”. Por unë i thash: “ Atëherë do të jetë shumë vonë se arsyeja se ai e merr kishën është se është plotësuar. Ti nuk ke mundësi në atë kohë të bëhesh pjesë e kishës. Ti mund ta pranosh Krishtin por do përjetosh Vuajtjen e Madhe, për mua nëse pret deri atëherë ti je një i marrë.

Ai quhet Zot, ky është tempulli i Tij dhe Ai është lajmëtari i besëlidhjes- dhe ne e dim që ky është Zoti Jezus Krisht. Atë që ne e njohim si Zoti Jezus Krisht ne Dhjatën e Re është engjulli i besëlidhjes në Dhjatën e vjetër.

(Mal.3:2) "Po kush do të mund të durojë ditën e ardhjes së tij? Kush do të mund të qëndrojë më këmbë ditën kur ai do të shfaqet? Ai është si zjarri i shkrirësit, si soda e larësve."

Ne e dim që Malakia i referohet ardhjes së Dytë të Krishtit sepse këtu na shfaqet gjykimi. Vini re këtë shprehje: “ Po kush do të mund të duroj ditën e ardhjes së tij?” Kjo është ardhja e dytë e Krishtit.

“Kush do të mund të qëndrojë më këmbë ditën kur ai do të shfaqet? Ai është si zjarri i shkrirësit” Në procesin e shkrirjes, metali vendoset në një zjarrë të fortë dhe kur fillon të shkrihet ,hiqen papastërtië e metalit dhe në fund metali mbetet i pastër.

“si soda e larësve.” Synimi i tij është pastërtia. Nuk do të ketë më ndotje kur të themeloj mijëvjecarin në këtë botë- do të mbretërojë pastërtia.

(Mal.3:3) “Ai do të ulet si ai që shkrin dhe pastron argjendin; do t`i pastrojë bijtë e Levit dhe do t`i rafinojë si arin e argjendin, me qëllim që ata të mund t`i ofrojnë Zotit një blatim me drejtësi”

“Ai do të ulet si ai që shkrin dhe pastron argjendin; do t`i pastrojë bijtë e Levit.” Ai do ti pastroj ata që do hynë në mijëvjecar.

“dhe do t`i rafinojë si arin e argjendin” Janë dy procese: pastrimi dhe dëlirja. Pastrimi është përdorimi i sapunit ashtu si paraqitet edhe këtu. Kurse zjarri përdoret për provë- kjo është një mënyrë tjetër që Zoti përdor për të na pastruar dhe provuar.

(Mal.3:4) “Atëherë oferta e Judës dhe e Jeruzalemit do të pëlqehet nga Zoti, si në kohët e shkuara, si në vitet e mëparshme.”

“ Atëherë oferta e Judës dhe e Jeruzalemit do të pëlqehet nga Zoti” Flijimet e tyre do të pëlqehen nga Zoti sepse këta tani janë të pastruar. Zotit nuk i intereson se a po i ndiqni ritet përderisa nuk e bëni me zemër e nuk largoheni nga mëkati. Ti mund të bësh ndonjë mëkat por nëse qëndron në të Zoti nuk do ta pranon fenë tënde.

(Mal.3:5) “Kështu unë do t`ju afrohem për gjykim dhe do të jem një dëshmitar i gatshëm kundër magjistarëve, kundër shkelësve të kurorës, kundër atyre që bëjnë betime të rreme, kundër atyre që vjedhin mëditjen e punëtorit, që shtypin të venë dhe jetimin, që dëbojnë të huajin dhe nuk më kanë frikë”, thotë Zoti i ushtrive.”

“Kështu unë do t`ju afrohem për gjykim dhe do të jem një dëshmitar i gatshëm kundër magjistarëve” Përsëri përmes martesave të përziera, përmes martesave me gra pagane që adhuronin idhujt, po bëhej magjia, okulti dhe adhurimi i demonëve.

Sot në vendin tonë , shumica po kthehen nga okulti, me qëllim që të mbushin boshllëkun e madh shpirtëror. Kjo është edhe arsyeja që lëvizja ”The Exorcist”(largimi i shpirtërave të këqinj). Cili është reflektimi i kësaj në kishë, që doemosdo ka dështuar në mbushjen e këtij boshllëku.

“Kundër shkelësve të kurorës”. Kjo i referohet atyre që kryen martesë të përziera duke u divorcuar me gratë e tyre dhe martoheshin me gra të huaja pagane.

“Kundër atyre që bëjnë betime të rreme”- këta janë gënjeshtarët.

“Kundër atyre që vjedhin mëditjen e punëtorit, që shtypin të venë dhe jetimin, që dëbojnë të huajin dhe nuk më kanë frikë”, thotë Zoti i ushtrive.” Me fjalë të tjera, njerëzit nuk po dëshmonin për Zotin. Në atë kohë kur ata duhej të ishin një dëshmi për të huajt, këta të fundit u larguan nga Zoti pikërisht përshkak të mënyrës se si u trajtua ai nga populli e Zotit.

(Mal.3:6) “Unë jam Zoti, nuk ndryshoj; prandaj ju, o bij të Jakobit, nuk jeni konsumuar.”

Zoti është një Zot gjykatës por gjithashtu është edhe hirëplotë. Arsyeja se nuk u shkatërruan plotësisht si Edomitët ishte përshkak të hirit të Tij; kjo ndodhi sepse Zoti është hirëplotë. Edhe sot Ai është hirëplotë sepse Ai kurr nuk ndryshon. E falanderoj Zotin për këtë. Akoma Zoti është një Zot gjykatës- kjo është e frikshme për të këqinjët. Por gjithashtu Ai është një Zot që kurr nuk ndryshon në përcjelljen e hirit të Tij- dhe që është e përshtatshme për secilin që do pranojë hirin e Zotit.

Tani arritëm tek e gjashta e këtyre përgjigjeve të ndyra që këta njerëz i japin Zotit. Tetë kësi lloji gjinden në libër; kemi parë pesë nga to dhe tani arritëm tek e gjashta. Këta njerëz po e vendosnin Zotin si në një quiz. Zoti bëri një deklaram dhe ata kërkuan që Ai ta provonte atë. Zoti bëri 8 akuza fajësie kundër popullit dhe ata kundërshtuan duke

bërë 8 pyetje vulgare. Zoti i përgjigjet atyre me mirësjellje por me theks të vecantë. Ai po përpiqet që ata ti shmangen shkatërrimit.

Të interpretosh këto pyetje do të ishte më mirë të ndalonim pak këtu përsëri të merret parasysh gjenerata që i pyeste ata. Pasi që populli I Izraelit ishte në robëri për 70 vjet, të mbeturit u kthyen në vend. Të stepur dhe me gjysëm zemër ata nisën restaurimin e qytetit dhe rindërtimin e tempullit. Ata I përjetuan vështirësitë dhe vuajtjet e robërisë. Ashtu si etërit e tyre në fabrikët e tullave në Egjipt edhe ata rënkonin. Edhe gjatë kthimit ata patën vështirësi, persekutime dhe dekurajime. Më besoni se ata mendonin se kur të kthehen do të gjë do të shkoj mirë dhe do të jetë e lehtë për ta - por nuk ndodhi ashtu. Këto ishin metodat që përdori Zoti për ti disiplinuar; ishte një formë korrigjimi, por nuk pati efekte të dëshirueshme. Disiplina ose do të zbusë ose do të ngurtësoj, dhe këta njerëz u hidhëruan dhe u ashpërsuan me barrën që i kishte shkaktur dhimbje. Ata ishin bërë hekur. Ata ishin si një i burgosur që lirohet nga burgu por që nuk është reformuar. Ata dolën nga skllavëria por nuk mësuan gjë nga kjo e keqe.

Në fakt, Zoti nuk kishte më çfarë të bënte më tepër për ta. Madje Zoti zbrazti gjithë arsenalin e tij të korrigjimit. Kjo ishte jashtë ndyrësisë së kësaj gjenerate që janë rritur me farën helmuese të farisenjve, saducejve dhe skribëve që egzistonin në atë kohë kur Zoti Jezus erdhi 400 vjet më vonë. Në kohën e Malakias rebelimi kundër Zotit nëse mund të quhej vetëm një pucerr ose një gërvishtje e përciptë e kombit, kjo shëndrrohet në kancer të përjetshëm në kohën e Jezus Krishtit.

Zoti përpiqej të ndaloj përhapjen e virusit, të djeg atë dhe Ai ngre këto 8 akuza kundër tyre. Përgjigja e tyre shpreh qëndrimin e tyre. Ata nuk dyshonin se ishin fajtorë dhe habiteshin se si Zoti po dyshon në ta. Ata shtireshin sikur ishin të lënduar. Ata bëheshin si të paditur. Ata luanin pjesën sikur ishin shumë të lënduar dhe me një tundje të dorës ata hodhën poshtë akuzat si të pavlera për ta.

Tani kemi pyetjen sarkastike të 6 që njerëzit akuzojnë Zotin. Zoti d ti bëj thirrje popullit të bëjnë dicka -

(Mal.3:7) “Që në ditët e etërve tuaj ju jeni larguar nga statutet e mia dhe nuk i keni respektuar. Kthehuni tek unë dhe unë do të kthehem tek ju”, thotë Zoti i ushtrive. "Por ju thoni: "Si duhet të kthehemi?"".

Sa finok që ishin! Ata iu drejtuan Zotit duke I thënë: “ Ti the që ne duhet të kthehemi nga Ti. Ne nuk dijmë që jemi larguar. Ne po shkojmë për cdo shërbesë në tempull. Kemi dhënë të dhjetën në një masë të përcaktuar. Ne po bëjmë këtë, po bëjmë atë dhe shumë gjëra tjera,e si mund të kthehemi ne kur as që jemi larguar ndonjëherë nga Ti? Në fakt, ata ishin larguar aq shumë sa nuk e kuptonin gjendjen e tyre të vërtetë në të cilën ndodheshin.

Unë mund të them që ky është një pasqyrim I shumë njerëzve që vijnë në kishë sot. Rituali u zëvendësua me realitetin. Shfaqja madhështore u zëvendësua me fuqi. Bukuria u zëvendësua në ate shpirtërore dhe formën e ndjenjave. Madje edhe në qarqet ortodokse, konzervative dhe ungjillore ata njohin fjalorin e saj por është larguar fuqia e Zotit. Ata kënaqen me moralin e pahijshëm, ata ndjekin ca shiboleta/doktrina të vogla dhe mendojnë se gjithcka po shkon mirë.

Por Zoti iu drejtua me këto fjalë: “Kthehuni! Ju jeni larguar prej Meje” Cfarë do të thotë Zoti më këtë që të kthehen nga Ai? Ai thotë që të pendohen. Të pendohesh do të thotë të kthehesh nga Ai. Zoti iu drejtua vetëm popullit të tij me këto fjalë: “Pendohuni! Kthehuni tek Unë.” Jobsimtari nuk mund ta kuptoj shumë mirë këngën që thotë “Po vij në shtëpi o Zot” Ai nuk e kupton këtë se as që ka pasur e madje as nuk ka shtëpi. Djali plangprishës duhej të largohej nga shtëpia para se ai të kthehej parap në shtëpi. Ishte bir i dikujtë gjatë gjithë kohës. Por ai u largua nga shtëpia dhe iu desh që të pendohet e të ndryshoj mendjen e tij. Ky është kuptimi I mirëfillt I pendimit.

Kuptimin e plote të pendimit e gjejmë tek Dhjata e Re. Fjala greke “metanoia” do të thotë “Të ndryshosh mendje”. Kjo do të thotë që kur je duke ecur në një drejtim dhe e kupton që je në rrugën e gabuar, të kthehesh dhe të marrësh drejtimin e duhur. Një ditë unë dhe znj. McGee po shkonim për në Glendale, është një qytet afër Pasadena-s

në Kalifornin jugore. Ne pyetëm se nga duhet shkuar për në këtë vend dhe një vajzë na dha drejtimin e gabuar. Ajo na tha : “ Kthehu majtas “ por kur ne kthyem majtas, rruga na conte për në mal. i thash znj.McGee që ” mendoj që ajo vajza nuk na dha drejtimin e duhur” Dhe cfarë beme? U kthyem. Na u desh të kthehemi deri në vendin që morëm kthesën dhe u kthyem në rrugën tjetër që ishte ajo që na duhej neve. Unë u ktheva sepse e kuptova që isha në rrugën e gabuar dhe doja të shkoja në rrugën e duhur- ky është pendimi.

Tani Zoti i flet njerëzve të vet për pendimin. Është interesante se në Dhjatën e Re gjithmonë Zoti i drejtohet njerëzve duke i thënë “Pendohuni”. “Pendohuni” Zoti i drejtohet atyre që supozohet të jenë bijtë e Tij. Në Librin e Zbulesës Zot jep një mesazh për të 7 kishat. Pesë nga këto kisha i drejtohet me fjalën “Pendohuni” por nuk i tha kishës martire të Smyrnas. Ata po vdisnin për Zotin dhe për këtë gjë ai nuk I tha atyre. Zoti nuk I tha të pendoheshin edhe kishës ne Filadelfia sepse ata po i përmbaheshin Fjalës së Zotit. Por për të gjitha kishat tjera përfshirë këtu edhe kishën në Laodicea mesazhi i tij ishte të pendoheshin.

Ne soti drejtohem të pashpëturve me nocionin –pendohuni. Për cfarë duhet ata të pendohen? Ai duhet atyre të ndryshojnë drejtimin? Po,por pendimi nuk është mesazhi që duhet dhënë të pashpëtuarve. Unë e ndjej që mesazhi i pendimit po jipet nga besimtarët jobesimtarëve dhe ky mesazh po bie në vesh të shurdhër. Ky duhet ti jipet mu këtyre njerëzve që janë ulur këtu përpara në radhën e parë. Besimtarët janë ata që duhet ti thuash”Pendohuni”.

Dikush më tha: “A mendon që një person i pashpëtuar që pranon Krishtin nuk duhet të pendohet?” Miku im, pendimi që ai kërkon të bëjmë është fjala: beso. Shqyrto mesazhin e Palit dhënë thesalonikasve. Pali kishte një shërbes të mrekullueshme atje dhe tha: “sepse vetë ata tregojnë për ne, si qe ardhja jonë ndër ju si u kthyet nga idhujt te Perëndia, për t`i shërbyer Perëndisë së gjallë e të vërtetë” (1 Thes.1:9). Kur Pali hyri në qytetin e Thesalonikut nuk I predikoi atyre kundër idhujtarisë. Kjo i conte ata në shturje, por ai nuk predikoi kundër asaj. Ai nuk predikoi kundër alkoholit ose gjërave tjera si kjo. Kjo është arsyeja se përse unë nuk predikoj kundër disa mekateve; unë predikoj për këto gjëra vetëm kur Fjala e Perëndisë i prek këto gjëra. Mesazhi ynë drejtuar te humburve është ai që pali I

tha rojes së burgut : “... Beso në Zotin Jezus Krisht dhe ti do të shpëtohesh...” Veprat 16:31). Në fjalën “beso” e gjen pendimin për të cilin ke nevojë. Pali kur shkoi në thesalonik dhe predikoi, a predikoi ai për pendimin? Jo, ai predikoi Krishtin. Ai tha: “si u kthyet nga idhujt te Perëndia”. Thesalonikasit po shkonin në një drejtim dhe Pali i tha:” Dua t’ju tregoj juve për Jezus Krishtin që vdiq për mëkatet tuaj” Dhe ata u kthyen te Krishti. Por kur u kthyen te Krishti njëkohësisht ata edhe u larguan nga idhujt dhe kjo kthesë është edhe vet pendimi- e sheh që ata u kthyen- por kjo kthesë u bë nga besimi i tyre.

Miku im,ti duhet të kesh dicka që të kthehesh. Ti nuk mund vetëm ti thuash dikujt” pendohu”. Kur isha i vogël dhe shkova në altar asnjëri nuk u konsultua me mua. Aty qava – dhe kjo ishte e tëra. Unë qava se djali që ishte pranë meje qante. Mamaja e tij brohoriste Metodist dhe qante. Një shok përball meje kërceu dhe tha: “Ai u lut!” Nuk e di se përse e kishte fjalën ai por cfarëdo që të ishte unë nuk e bëra atë. Askush nuk më prezantoi Krishtin mua. Unë isha gati për tu penduar sepse nuk isha djali më I mirë në botë, megjithëse mami im mendon se jam. Do të qaja për mëkatet e mia por unë kisha nevojë për Krishtin. Kur kthehesh ti te Krishti do të largohesh nga këto gjëra.

Megjthate, shumë fëmijë të Perëndisë, si djali plangprishës, largohen në një vend tjetër dhe Ai i drejtohet me fjalët: “Pendohu dhe eja në shtëpi”.Ai është shoku që duhet të vij në shtëpi. Ka shumë besimtarë që kanë nevojë të kthehen në shtëpi. Zoti nuk po flet për shokun e pashpëtuar. Ai po të drejtohet ty dhe thotë: “Eja në shtëpi” . Cfarë bëni në atë kishë liberale? Por cfarë rreth tradhëtisë bashkëshortore? Zoti thotë: “Eja në shtëpi.kthehu dhe eja në shtëpi”. Ky mesazh i bëhet besimtarëve. Zoti iu drejtua fëmijëve të Tij me këto fjalë: “ Kthehuni tek unë dhe unë do të kthehem tek ju”

Djali plangprishës nuk u fshikullua kur erdhi në shtëpi; por përkundrazi ishte fshikulluar kur ishte larg shtëpisë. Nëse mendoni që është kënaqësi të rrih në shtallën e derrave e keni shumë gabim. Cdo i krishter që bën mëkat do të dëshmoj që nuk është aq kënaqësi sa ai mendonte që do të jetë - shumë prej nesh mund të tregojnë për këtë fenomen. E rëndësishme është që të dalësh nga kjo shtallë derrash. Miku im, egziston një dhe vetëm një krijesë e gjallë që pëlqen shtallën

e derrave - janë derrat. Njerëzit jo vetëm që nuk i pëlqejnë ato por duan që të dalin prej tyre.

Njerëzit në kohën e Malakias mohuan faktin që duheshin ti ktheheshin Perëndisë dhe të pedohen. Ata vepruan sikur nuk kishin qenë në ndonjë vend. Ata thonë: “Tempulli është plot me njerëz. Ne po bëjmë sipas riteve. Cfarë do të thuash me këtë: “pendohuni?” Cfarë do të thuash me: ” Kthehuni tek Unë”? Ne jemi këtu. Nuk kemi lëvizur nga ky vend!” Por Zoti tha: “Po, ju keni qendruar këtu. Ju po shkoni sipas riteve por zemra juaj është shumë larg meje”

Kjo është e vërtetë edhe për shumë kisha konzervatore sot. Njerëzit bëjnë rite të vogla që i kemi në konzervativët. Kemi një fjalor të caktuar. Njerëzit dinë kur të thonë “Lavdi Zotit” dhe “Halelujah” por zemrat e tyre janë larg Zotit. Ai po thëret të pendohemi, por duket si gjëja më e vështirë për tu bërë sidomos për të krishterët. Nuk e di përse ndodh kjo, ajo duhet të jetë më e lehtë për ne se për cdo njeri tjetër në botë.

Kam dëgjuar për një kishë që njëri nga nëpunësit u ngrit dhe I sugjeroj bordit – që ai kishte vënë re se gjërat nuk po shkonin mirë dhe gjente gabime në cdo gjë duke përfshirë këtu edhe pastorin- dhe që ndjente se nëpunësit aty duhej të pendoheshin. A e dini se ata e hodhën poshtë këtë vërejtje të këtij burri dhe e fyen atë dhe me sa duket kjo i shkaktoi vdekjen atij? Ajo ishte mënyra se si ai u trajtua vetëm se i sugjeroi një grupi nëpunësish të kishës që ata duhej të pendoheshin! Izraeli tha: “Ku duhet të kthehem? Si mund të pendohemi? Ne jemi njerëz të bukur. Ne nuk kemi nevojë të pendohemi. Njerëzit atje jashtë duhet të pendohen.” Ka shumë njerëz në kishë që mendojnë se gjithë të tjerët kanë nevojë të pendohen kurse ata nuk kanë nevojë. Por ne jemi ata që duhet të pendohemi, miku im. Sot duhet të kthehem tek Zoti.

Më besoni se kur njerëzit përgjigjen në këtë mënyrë, Zoti hap plagë-e kjo është dhimbje. Në këtë moment disa lexues do donin që të mos flas sepse nuk do të jetë e këndshme. Unë nuk mendoj që Libri i Malakias nuk ishte një libër i këndshëm por shijoj atë sepse unë mendoj që Malaki apo më flet mua poashtu edhe ty ose dikujt tjetër dhe ne kemi nevojë që të na flet dikush në këtë mënyrë.

Doktori im i kancerit ishte një doktor I mrekullueshëm por më trajtonte më ashpër se doktorët tjerë që kisha pasur ndonjëherë. Jam përpjekur që ta bëj atë të më jipte një fjalë inkurajimi tani dhe atëherë. Ai nuk do ta bënte atë. Jam përpjekur ta bindja të më jipte një recetë që të mar ilace ti lehtësoj dhimbjet por ai nuk e bënte atë. Ai po i radhiste ankimet e tij. Unë i dua njerëzit e dua edhe atë për arsye se ma tregoi gjendjen ashtu sic ishte në të vërtetë. Nëse ishet të sëmur me kancer dhe vazhdoni të jesh akoma, ty duhet të thuhet e vërteta. Në anën shpirtërore që ka të bëjë me shpirtin tim të përjetshëm, unë dua që dikush të më thotë të vërtetën edhe nëse do të më lëndojë. Zoti aspak nuk heziton të thotë të vërtetë.

Tani vijmë tek vërejtja e 7 sarkastike që bëjnë këta njerëz. Tetë herë në këtë libër këta njerëz i kthejnë përgjigje mendjelehta Zotit. Tetë herë ata do të largojnë akuzat e Tij si fëmijë zemërak. Tetë herë ata do të shmangin faktin duke u shtirur si të paditur. Tetë herë ata do të shmangen të përgjigjen me pretendimin që ata janë fetar.

(Mal.3:8) “Një njeri do të vjedhë Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni dhe pastaj thoni: “Çfarë të kemi vjedhur?”. Të dhjetën dhe ofertat.”

Në shumë kisha tona në vend që të flitet për bekimin, gjëja që duhet thënë është është kjo: “Ndaloni hajdutët! Ju keni vjedhur Perëndinë!” Bashkësia do të thoshte “Ju nuk e keni për ne! Ne japim bujarisht ofertën.” A me të vërtetë e bën këtë miku im? Dëgjoje këtë: “Një njeri do të vjedh Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni mua dhe pastaj thoni” “Çfarë të kemi vjedhur?” Përgjigja e Zotit është” “Më keni vjedhur të dhjetën dhe ofertën”

E ke shumë gabim nëse mendon që Zoti është një Shylock i qiellit që përpiqet të merr dicka nga njerëzit. Atë që Zoti po bën është se Ai po i bekon dhe i thotë: “Do t’ju lë juve të keni 9/10 dhe mua më jipni 1/10”

Në të kuptuarit e kësaj pike ka shumë gjëra të rëndësishme që ne duhet ti korrigjojmë. Para se gjithash, populli i Izraelit nuk dha vetëm një të dhjetë sic mund të zbulosh nëse i shqyrton me kujdes Shkrimet. Unë i jam mirënjohës dr.Feinberg për librin e tij të shkëlqyer mbi librin e Malakias (fq.125-126) që radhit të dhjetat që jipnin Izraelitët:

Oferatat në Izrael ishin prodhimet e tokës, jo më pak se 1/6 e grurit, verës dhe vajit (L. i Përt.18:4). Ata jipnin disa të dhjeta: 1. e dhjeta e prodhimit të vjelur, kjo sasi i jepej Levitëve si mjet jetese për ta (Lev.27:30-33); 2. e dhjeta dhënë priftërinjëve nga Levitët (Num.18:26-28); 3. e dhjeta e dytë që jipej nga bashkësia në tabernakull për nevojat e Levitëve dhe familjet e tyre. (L. i Përt.12:18) dhe 4. një e dhjetë tjetër që jipej cdo 3 vjet për të varfërit (L. i Përt.14:28-29).

Do doja që të përqëndrohemi më shumë në Shkrimin e fundit se e ndjej që është dicka që sot duhet shqyrtuar. Unë e di që qeveria jonë ka bërë shumë për ti ndihmuar të varfërit – ose është për ti ndihmuar burokratët. Shtrohet pyetja nga kush u morën këto para që ti ndaheshin të varfërve. Unë e ndjej që kisha duhet ti kushtoj më shumë rëndësi në ndihmën që duhet dhënë për të varfërit. Le të shohim çfarë i udhëzoi Zoti Izraelit: “Në fund të çdo tre viteve, do të vësh mënjatë të gjitha të dhjetat e prodhimeve të tua të vitit të tretë, dhe do t'i vendosësh brenda portave të tua; dhe Leviti, që nuk ka pjesë as trashëgimi me ty, dhe i huaji, jetimi dhe e veja që gjenden brenda portave të tua, do të vinë, do të hanë dhe do të ngopen, me qëllim që Zoti, Perëndia yt, të të bekojë në çdo punë që do të të zërë dora”. (L. i Përt. 14:28-29). Kjo ishte një e dhjetë më tepër që jipej cdo 3 vjet. Çfarë nënkuptoni me atë kur thua që Zoti i kërkon të dhjetën Izraelit? Ne duhet të kuptojmë që atëherë jipeshin disa të dhjeta.

Gjëja dyte është se ne duhet të kuptojmë që po jetojmë në hir. Të dhënit e besimtarëve sot është një mënyrë tërësisht e ndryshme nga ajo e Izraelit. Ne duhet të japim por në një mënyrë tjetër. Kisha sot nuk e ka të dhjetën si një sistem legal të saj. Kjo nuk do të thotë që disa njerëz nuk duhet ti japin Zotit të dhjetën. Por le të shohim me vëmendje se si kisha e hershme jipte të dhjetën. Pali kur i shkroi Korintasve ai i mori maqedonsit si shembull:” se, në mes të shumë sprovave pikëllimi, mbushullia e gëzimit të tyre dhe varfëria e tyre e thellë e treguan në pasuritë e dorëgjërësinë e tyre.” (2 Kor.8:2).

Maqedonsit edhe pse ishin të varfër dhanë me zemër të hapur. “Sepse unë dëshmoj se ata kanë dhënë me dëshirë dhe sipas mundësisë së tyre, madje edhe përtej mundësisë së tyre.” (2Kor.8:3)

Dorëgjërësia e tyre kalon cdo kufi-atyre as që i hynte në sy e dhjeta. Ata me këtë shprehnin dashurinë e madhe që kishin për Zotin. Pali na tregon edhe një arsye tjetër pse ata jipnin: “dhe na u lutën, pa na u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesëmarrjen në ofertën për shenjtorët.” (2 Kor.8:4)

E shikon që dhënia është miqësi. Ajo është pjesë e miqësisë dhe pjesë e adhurimit në kishë. “Dhe jo vetëm vepruan ashtu si shpresonim, po dhanë veten më përpara te Perëndia dhe pastaj te ne sipas vullnetit të Perëndisë.” (2 Kor.8:5)

Kjo është edhe arsyeja që unë herë pas here ia bëj të qartë njerëzve që nëse ata nuk janë të krishterë, janë të pashpëtuar, ne nuk duam që ata të japin për shërbesën tonë radiofonike ‘të mësuarit e Biblës’. Para se gjithash kjo dhënie nuk mund të jetë bekim për ty dhe unë nuk mendoj që do të jetë bekim edhe për ne për një kohë të gjatë. Zoti kërkon që fëmijët e tij të japin. A e keni vërejtur ndonjëherë që arka e besëlidhjes mbahej në shpatullat e priftërinjve të Izraelit? Zoti mund ta thirrte dikë tjetër nga jashtë që ta mbante atë ose Ai mund ta conte atë me një karrocë por Ai nuk e bëri këtë sepse me karrocë barten ca gjëra të tjera. Por arka e besëlidhjes, që flet për Krishtin, mbahej në shpatullat e priftërinjve. Nëse ne do ta cojmë përpara mesazhin e Tij për atë se çfarë ka bërë Ai për ne, ajo duhet të cohet mbi shpatullat e priftërinjve, të atyre që janë të Tij. Ai nuk kërkon që të japësh nëse ti nuk je i krishterë. ” Këtë nuk e them si urdhër, por që me anë të kujdesit të të tjerëve të vë në sprovë sinqeritetin e dashurisë suaj.” (2 Kor.8:8)

Dhënia jote të vë në sprovë dashurine tënde për Krishtin. Ai nuk kërkon që të japësh. Është një këngë që thotë: “ Unë e dhash, e dhash jetën Time për ty, por ti çfarë jep për Mua? por kjo nuk ka baza biblike. Ai kurr nuk te drejtohet me atë pyetje. Ai thotë: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e Mia” (Gjoni 14:15). “Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij.” (2kor.8:9)

Pali thot që duhet të japësh me gëzim. Unë kur isha në Izrael, më treguan disa ndërtesa të reja qeveritare dhe njëra prej tyre ishte shërbimi mbi të ardhurat kombtare në mbledhjen e taxave. Shoqëruesi im hebre me ironi më tha: “Ne e quajmë atë’Muri i ri i lotëve”. Më

lejoni t'ju kujtoj se kur jipet oferta ne kishat tona, për disa është si një mur i lotëve. Njerëzit mendojnë, O zot erdhi koha e ofertës! Miku im, oferta duhet të jetë një pjesë gëzimi në shërbesë. Nëse nuk e jep atë me gëzim më mirë është të mos e bësh atë fare. Ju siguroj që ajo nuk do t'ju bëjë ca më të mirë.

Në kapitullin 8 dhe 9 te letrës së 2 drejtuar korintasve, Pali vazhdon të diskutojë bazat se si të krishterët duhet të japin. Unë mendoj që shumica e krishterëve në këtë shoqëri të pasur që jetojnë duhet të japin më shumë se të djetën. Izraeli dha më shumë se një të dhjetë – kishin 4 te dhjeta për të dhënë.

Në kohën kur isha pastor ne Texas, gjatë kohës së Depresionit, Një plak i kishes time ishte i vetmi që po i ecte puna mirë. Unë gjuaja në rancin e tij dhe peshkoja në lumin që shkonte mu përmes pronës së tij. Një ditë shkuam bashkë për të peshkuar dhe ishim ne një barkë kur ai më tha: “Pastor pse nuk predikon më shumë rreth të dhjetës? Une I thash se “Nuk besoj në të”. Ai besonte në të dhjetën dhe kjo ishte mënyra e ti e të dhënit. Sa herë që takoheshim ai donte të dinte se përse unë nuk flas për të dhjetën. Atëherë më në fund u ulëm bashkë dhe lexuam 2 Korintasve kapitullin 8. Pastaj iu drejtova “Ka shumë të krishterë që duhet të japin më shumë se sa të dhjetën. Për shembull, lirisht mund them se ju fitoni më shumë se cdo njeri tjetër në kishë përveç doktorëve.” Ne kemi 5 doktorë në kishë dhe janë në gjendje të mirë financiare. Por çështja ishte se ai me të vërtetë fitonte mjaft në periudhën e Depresionit. I thash atij se mendoj që ai duhej të jipte më shumë se sa të dhjetën. Ia thash këto fjalë duke e parë drejtë në sy dhe ai u rudh pak në fytyrë. Nga ai moment kurr më nuk më ka pyetur për të dhjetën sepse ishte i kënaqur që jipte vetëm të dhjetën. Ajo lehtësoi ndërgjegjen e tij që ajo ishte e tëra që ai duhej të jipte.

Shumë njerëz duhet të japin më shumë se të dhjetën por kur them ‘duhet’ këto janë fjalët e mia. Kurse Jezusi thotë: “Mos e bëj atë përderisa nuk e jep atë përshkak se me do Mua dhe se me të vërtetë do që Fjala e Perëndisë të përhapet”.

Zoti tha:” A do ta vjedh njeriu Perëndinë?” Ti si mendon”. E përsëris prap se në vend të bekimit në fund të shërbesës, në kohën kur ata janë duke dalë nga kisha të gjindet dikush që të bërtet “Ndaloni hajdutët!” Sigurisht që do kishte shumë hajdutë aty që do donin të iknin me vrap

e të mos kapeshin. Po pse? Sepse ata kanë vjedh Perëndinë. Po si e vodhën Perëndinë? Gjithëcka i përket vetëm Atij, por Izraelit iu drejtua me keto fjalë: “Ju mbani 9/10 por të dhjetën dua të ma jipni për të më njohur”

Është e mahnitshme që në të kaluarën disa biznesmen të mëdhenj e që ishin të krishterë dhe jipnin Zotit me zemër të hapur/bujari. Themeluesi i kompanisë së çokolatës Hershey ishte i krishterë dhe ishte shumë i rregullt në dhënien e të dhjetës Zotit. Eilliam Erigley, themeluesi i kompanisë së camcakëzëve Erigley, jipte me shumë bujari. Po flas për themeluesit e këtyre kompanive, jo për këta që tani i udhëheqin këto kompani. Dyqanet e J.C.Penney u hapën nga djali i njëprifti që i ati i kishte vdekur kur ai ishte i vogël. Askush nuk kujdesej për të dhe nënën e tij përvec që I thonin “Zoti ju bekoftë”. Dhe ky si I vogël iu desh që të mblidhte rrobat e palara e nëna e tij I lante ato për të mbijetuar. Ai i dëshpëruar nga kjo gjendje ai tha: “Kur të rritem, do të fitoj para ti ndihmoj të vejat e priftërinjve që të mos punojnë kështu si nëna ime”. Dhe ashtu u bë, atij i eci puna dhe investoi në një fshat mund të jetojnë priftërinjtë që dalin në pension me gratë e tyre. Zoti në të kaluarën i ka bekuar ata njerëz që e njihnin Atë. Miku im, unë besoj që kjo vlen edhe sot por duhet ta bëni atë me dashuri- ajo është e vetmja menyrë që Ai do ta pranojë atë.

(Mal.3:9) “Mallkimi ju ka qëlluar, sepse më vidhni, po, mbarë kombi.”

Me hir Zoti do që të të jep ty aq sa je ti në gjendje të japësh. Për disa mund të jetë më pak se e dhjeta e për disa të tjerë më shumë. Unë i qëndroj prap opinionit tim se në këtë shoqëri të pasur duhet të japim më shumë për Perëndinë.

Këtu në Kaliforninë jugore janë selitë ose zyrat e tre kulte kryesore. Një prej gjërave që ata bëjnë njerëzit ti kthehen Ligjit të Mojsiut dhe insistojnë që të zbatojnë ligjin, duke përfshirë këtu edhe të dhjetën- ajo është pjesë e sistemit. Nëse do ti bashkangjitesh grupit të tyre ti duhet të japësh të dhjetën. Këto tre kulte janë shumë të pasur. Ne mendojmë që këtë veprim të vogël që prezantojmë është i mrekullueshëm- dhe e falenderojmë Zotin për këtë- por ne jemi si një veprim i Mickey Mouse, e sikur të jetë e mundur të na fusni brënda nga pjesa anësore e këtyre organizatave do shohim se në këto

organizata miliona dollar qarkullojnë vetëm aty brenda. Madje edhe për të dhjetat, si një sistem i vjetër legal, bëhet një llogari se sa grumbullohen. A nuk tregon kjo se njerëzit e Zotit që janë nën hir nuk po japin aq sa duhet dhënë për punën e Zotit?

Kjo është një nga arsyet që ne nuk shohim bekimin që duhet të shërbej në punën e Zotit. Shumë kisha kanë drejtues që I meson Fjalën e Perëndisë, por nuk duket se kjo po I drejton ata për diku. Zoti na bën të qartë se atë që ne japim është dicka që Ai e vën re. Zoti nuk ka premtuar se do ti bekoj ata që nuk japin qoftë ajo një kishë ose edhe një njeri I vetëm. Unë besoj që Zoti do bekoj atë njeri që I përkushtohet Atij- por kjo nuk është e thënë me bekime materiale. Pali na thotë që ne jemi të bekuar, tek Efesianët: "...që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin," (Efes. 1:3). Madje Zoti hirëplotë do ti bekojë të gjithë ata që japin me bujari Atij. Ky është principi kryesor që e përshkon gjithë Fjalën e perëndisë. Shumë kisha që ishin kisha Biblike mbetën pa fjalë dhe u shuan dhe e gjithë kjo na tregon faktin se njerëzit nuk po japin aq sa duhej Zotit. Nëse ia hapin zemrën Atij edhe Ai do na hap zemrën e Tij neve. Zoti na ka premtuar bekime frymërore – e jo bekime fizike- "çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin,"

Zoti ka bërë premtime të mira njerëzve të tij. Në kohën e Ezekias ishte një periudhë rizgjimi. Tek 2 i Kronikave 31:10 lexojmë "kryepriifti Azariah, nga shtëpia e Tsadokut, iu përgjigj: "Që kur filloi prurja e ofertave në shtëpinë e Zotit, kemi ngrënë sa jemi ngopur dhe kanë mbetur gjëra me shumicë, sepse Zoti ka bekuar popullin e tij; dhe kjo është sasia e madhe që ka tepruar".

Me fjalë të tjera njerëzit po japin shumë. Në kohën kur Izraeli ndërtoi tabernakulin, Mojsiu kerkoi ofertat dhe pastaj iu desh ti ndalonte njerëzit që të japin sepse po sillnin me sasi të mëdha! Ky është i vetmi rast në shkrim që kam dëgjuar që njerëzve iu ndalua që të japin – por kjo ndodhi në atë kohë.

(Mal.3:10) "Sillni gjithë të dhjetat në shtëpinë e thesarit, që të ketë ushqim në shtëpinë time dhe pastaj më vini në provë për këtë gjë", thotë Zoti i ushtrive, "nëse unë nuk do t'i hap pragjet e qiellit dhe nuk do të derdh mbi ju aq shumë bekim, sa nuk do të keni vend të mjaftueshëm ku ta shtini."

Po ju kujtoj edhe një herë që sot ne nuk jemi nën sistemin e të dhjetës. Ka shumë besimtarë të përrulur me të ardhura shumë të ulëta dhe për ta për ata do ishte shumë ta japin të dhjetën. Ka të tjerë që Zoti i ka bekuar në një mënyrë të mrekullueshme që me lehtësi japin aq sa qeveria lejon zbritjen. Ka prej tyre që kanë një të ardhur të tillë që mund t'ia japin Zotit por vetëm ca prej tyre e japin të tërë. Sigurisht që e dhjeta është një njësi matëse ku mund të matësh veten tënde por nuk mendoj që ajo është legale dhe e detyrueshme.

“Sillni gjithë të dhjetat në shtëpinë e thesarit”. Ka shumë kisha dhe bashkësi që thonë se shtëpia e thesarit është kisha lokale ose bashkësia. Sigurisht po ju them se sot ashtu sic e dhjeta nuk është për kishen ashtu nuk është edhe shtëpia e thesarit. Shtëpia e thesarit ishte pjesë e tempullit. Kishte shumë ndërtesa përreth tempullit që ishin qilare ushqimesh. Kur njerëzit sillnin të dhjetat e tyre, ajo ruhej në këto qilare. Nehemia kur u kthye në Jeruzalem (para kohës së Malakias), ai gjeti Tobiahun, që ishte një armik i Zotit, duke jetuar në një nga këto qilare që I kishte spastruar. Ajo ishte spastruar ose zbrazur se njerëzit nuk po japnin me zemër të hapur/ me bujari dhe ata i krijuan atij mundësi që të jetonte në këto qilare që tashmë ishin boshatisur! Por Nehemia e pastroi atë vend. Ai I mori të gjitha gjërat e Tobiahut dhe I hodhi nga dritarja dhe I tha që të largohet nga qyteti. Pastaj njerëzit filluan të japnin ofertat e tyre ti mbushin këto qilare përsëri. (shih Neh. 13:4-9)

Sot nuk praktikohet më kjo mënyrë e të dhënimit. Kjo nuk është e nevojshme me atë se si ne japim, sepse mënyra e të dhënimit në Izrael ishte një formë e prodhimit. Në fakt, nëse e ven re ligjin sa i përket ofertave, Zoti i dha atyre një pjesë të vecantë të kafshës priftërinjve dhe i thotë që duhet ta hanë menjëherë. Në atë kohë, për ta ngrirë mishin ata nuk kishin frigoriferë ose frigorifer me ngrirje. Me atë klimë të nxehtë mishi do prishej kështu që Zoti i tha atyre që ta hanë atë menjëherë. Por prodhimet tjera ruheshin.

(Mal.3:11) “Përveç kësaj do të qortoj shumë për ju gllabëruesin, me qëllim që ai të mos shkatërrojë më frytin e tokës suaj, dhe vreshti juaj nuk do të rreshtë të sjellë për ju fryt në fushë”, thotë Zoti i ushtrive.”

Ata kur bujar me Zotin, Ai I tha:” Do ta hap qiellin dhe të derdh mbi ju bekime dhe do ta qortoj gllabëruesin”. “ Gllabëruesi” do të thotë gjinkallë. Gjinkalla kishte një oreks grabitcar dhe s’kishte të ngopur. Ai ishte një shijehollë I sallatës jeshile- ai merrte gjethet jeshile të saj. Shumë epidemi u përhapën në Izrael përmes gjinkallave, por tani Zotithotë “ për hirin tuaj do ta qortoj gllabëruesin”

Madje edhe sot gjykimi vjen nga Perëndia mbi nje komb kur ata e refuzojnë Atë. Unë mendoj që kjo tregon faktin se përse kemi kaq shumë mungesa- jo vetëm mungesë të dritave por edhe në shumë fusha tjera. Me vite raftet e supermarketeve tona kërcitnin sepse ishin të mbushur plotë. Në supermarketin tim më ecën mirë puna por kam disa mungesa. Ti nuk mund ta marrësh pjesën e mishin që do doje ta kishe. Por edhe nëse e kanë ata këtë pjesë, ti nuk mund ta paguash përderisa nuk e hipotekon shtëpinë tënde! Askush nuk mund ta interpretoj këtë si një gjykim nga Perëndia. Unë mendoj se ky është një paraljamërim për të nesërmen; me fjalë tjera unë them që akoma s’kemi parë gjë.

“Me qëllim që ai të mos shkatërrojë më frytin e tokës suaj, dhe vreshti juaj nuk do të rreshtë të sjellë për ju fryt në fushë”, thotë Zoti i ushtrive.” Me fjalë të tjera vreshtat e tyre ishin me bollëk.

(Mal.3:12)” Të gjitha kombet do t`ju shpallin të lumtur, sepse ju do të jeni një vend kënaqësish", thotë Zoti i ushtrive.”

Në kohën kur Izraeli nderonte Zotin, ai u bë një bekim për të gjitha kombet e botës. Ndershmëria me Zotin – nuk mund të kesh shenjtëri pa ndershmëri – ishte ajo që i bëri ata bekim për të gjitha kombet tjera. Tek Zakaria 8:13 lexojmë: “Dhe do të ndodhë që, ashtu si ishit një mallkim midis kombeve, o shtëpi e Judës dhe shtëpi e Izraelit, kështu, kur t`ju shpëtoj, do të jeni një bekim. Mos u trembni, duart tuaja le të jenë të fuqishme!”.

Kjo i referohet paksa të ardhmes, por Zoti në atë kohë i tha atyre që do ti bënte ata bekim për kombet tjera. Kur Izraeli po i shërbente Zotit u bë bekim për kombet tjera.

Në vargun 13 ne vijm tek vërejtja e 8 dhe e fundit sarkastike që ia bën populli i Izraelit si përgjigje ndaj qëndrimit të Tij.

(Mal.3:13) “Keni përdorur fjalë të ashpra kundër meje”, thotë Zoti. "Çfarë kemi thënë kundër teje?".

Populli I përgjigjet: “ Ne nuk dimëqë kemi thënë dicka kundër Teje!”
Cdo përgjigje Zoti e jep përmes shkrimit-

(Mal.3:14) Keni thënë: "Është e kotë t'i shërbesh Perëndisë; ç`përfitim kemi nga respektimi i urdhërimeve të tij dhe nga vajtja para Zotit të ushtrive të veshur me rroba zie?

Izraeli thotë: “C`përfitim kemi ti shërbejm Zotit? Është një gjë e kotë”. Për ta ishte një gjë e kotë sepse nuk e bënëin atë me zemër. Dhe gjersa nuk e bënëin me gjithë zemër Zoti nuk i bekoi ata. Kështu që ata fajësonin Zotin për situatën që ndodheshin. Ata thanë: “ Nuk ia vlen ti shërbesh Zotit”.Mënyra se si po e bënëin ata sigurisht që nuk ia vlente.

Dua t’ju them dicka të fuqishme tani. Ka disa njerëz që vijn në kishë dhe sinqerisht mendoj që do të ishte më mirë sikur ata të dilnin për shëtitje të dielave. Ata nuk vijn me gjithë zemër për të adhuruar Zotin. Ata shkojnë në kishë për të kritikuar. Dikush pati thënë: “ Disa shkojnë në kishë për të parë se çfarë kanë veshur njerëzit e disa tjerë shkojnë për ti mbyllur sytë”. Disa shkojnë në kishë sepse është një vend i mirë për t’u dremitur. Miku im, nëse nuk shkon me gjithë zemër, nëse nuk e do Perëndinë, nëse nuk do ta lavdërosh dhe ti shërbesh Atij, shkuarja jote në kishë nuk ka kurrfarë vlere në syte e Zotit.

Sot adhurimi bëhet në mënyrë të mrekullueshme. Kjo është ajo se Cfarë Zoti Jezus Krisht I tha gruas tek pushi :”... O grua, më beso: vjen ora që as mbi këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin. Ju adhuroni atë që s`e njihni; ne adhurojmë atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë. Por vjen ora, madje ajo ka ardhur, që adhuresit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë janë adhuresit që kërkon Ati. Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t`a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën``.

Zoti Jezus i tha gruas që do vij ora që adhuresit e vërtetë të Zotit nuk do ta adhurojnë më Zotin në atë mal; por më besoni që ata akoma

ofrojnë kafshë të therura si flijim në atë mal. Ai tha :”As në Jeruzalem”- Jeruzalemi nuk është vend të adhurohet Perëndia. Atje ndodhet cdo formë e të ashtuqjiturit krishtërim dhe shumica janë shumë larg mesazhit të Zotit Jezus dhe të apostujve të hershëm. Zoti Jezus thot që adhuruesit e vërtetë do të adhurojnë Perëndinë në frymë dhe në të vërtetë. Ata do ta duan Fjalën e Perëndisë. Ata duan ti shërbejnë, ti binden, ta adhurojnë dhe ta lavdërojnë Atë.

Njëherë një burr më tha: “ McGee unë mendoj që do shkoj në ferr sepse kam luajtur golf të dielave”. ” Jo- I thash- ti nuk do të shkosh në ferr se ke luajtur golf të dielën.Por ti do shkosh në ferr sepse ke mohuar Zotin Jezus Krisht. Golfi nuk ka të bëj fare me këtë. Unë njoh shumë anëtarë të kishës, që janë ngatërrestar, do doja që ata të shkonin të luanin golf të dielën e që të mos vivnin në kishë. Ata nuk po adhurojnë Zotin në frymë dhe në të vërtetë”. Miku im, kjo fe që bëhet sa për tu dukur nuk është e mirë. Gjëja kyce është gjendja e zemrës tënde dhe marrëdhënia jote me Jezus Krishtin.

Në kohën e Malakias adhurimi për njerëzit ishte bërë si dicka e kotë dhe pavlerë, por problemi nuk ishte te Perëndia – problemi ishte tek ata. Para ca vitesh shkova për të vizituar një burr në spital. Te dera e dhomës ishte gruaja e tij që më tha se doktorët kishin thënë se ai po vdiste. Shkova atje për tu lutur me të ti them atij jo vetëm ndonjë fjalë ngushëlluese por edhe që gruaja e tij të ishte e sigurtë për shpëtimin e tij. Ai mu drejtua me këto fjalë: “Dr. McGee po ngrij nga të ftohtit. A mund ta marrësh atë batanijen atje dhe të më mbulosh?” Unë e mbulova atë. Ajo dhomë ishte shumë e ngrohtë- bile shumë e ngrohtë- por ai mendonte se po ngrinte nga të ftohtit. Ai fajësonte të tjerët duke thënë:” Ata asnjëherë nuk I ngrohën këto dhoma”. Por në të vërtetë dhoma ishte tepër e ngrohtë. Ka shumë njerëz sot që thonë se në kishën që ata shkojnë është e ftohtë. A jeni të sigurtë se kisha është e ftohtë apo ndoshta ju jeni ata që jeni të ftohtë? Do ishte mirë ta verifikojmë këtë fenomen sepse problemi ishte tek vet njerëzit- s’kishte të bënte fare me Zotin.

Do doja ta shikonim bashkë përkufizimin real të adhurimit që na është në Shkrimet, tek Isaia kapitulli 58: “Ata thonë: "Pse kemi agjëruar, dhe ti nuk e ke parë? Pse kemi hidhëruar shpirtërat tona dhe ti nuk e ke vënë re?". Ja, ditën e agjërimit tuaj ju bëni atë që ju pëlqen dhe i detyroni punëtorët tuaj të kryejnë një punë të rëndë.” (Isaia 58:3).

Po ai problem që ishte në kohën e Malakias po shohim tani edhe në kohën e Isaias. Ata agjëruan dhe hidhëruan shpirtërat e tyre, dhe Zoti nuk i përgjigjej lutjes së tyre. “Ja, ju agjëroni për grindje dhe mosmarrëveshje dhe për të goditur pabesisht me grusht. Duke agjëruar ashtu si bëni sot, nuk bëni që zëri juaj të dëgjohej lart.” (Isaia 58:4).

Zoti tha: “Nuk e pranoj agjërimin tuaj, kryerjen e riteve dhe dëshirën tuaj për të folur mbi fenë”. Ata donin të kenë një argument fetar. Shumë shpesh më vjen një letër voluminoze që dikush do të diskutojë me mua ose të më drejtojë në ndonjë pikë doktrinale. Përgjithësisht ato ishin 15-20 faqe, ndonjëherë e shtypur ose e shkruar në atë formë që as nuk mund ta lexoja. Unë asnjëherë nuk i lexoj këto letra. Më vjen keq- ndoshta do të humbas dicka- por ato i hedh në koshin e plehrave. Miku im, nuk nxjerrim gjë në dritë me diskutime. Nëse edhe ti mendon si unë që bibla është Fjala e Perëndisë, pse nuk ulesht e të lutesh për mua nëse mendon se interpretimi im është I gabuar. Dhe interpretimi im *mund* të jetë I gabuar – me që ra fjala- ti duhet ta provosh atë.

Tani këtu e kemi përkufizimin real mbi adhurimin: “Agjërimi që më pëlqen a nuk është vallë ky: të thyesh zinxhirët e ligësisë, të zgjidhësh verigat e zgjedhës, t’i lësh të lirë të shtypurit, të dërmosh çdo zgjedhë? A nuk konsiston vallë në ndarjen e bukës sate me atë që ka uri, në sjelljen në shtëpinë tënde të të varfërit pa strehë, në të veshurit e atij që është lakuriq, pa lënë pas dore ata që janë nga gjaku yt? Atëherë drita jote do të shpërthejë si agimi dhe shërimi yt do të mbijë menjëherë, drejtësia jote do të të pararendë dhe lavdia e Zotit do të jetë praparoja jote.” (Isaia 58:6-8)

Ajo çfarë po thotë Isaia këtu është se kur vjen për të adhuruar Zotin, duhet të kesh parasysh se ke një jetë për ta mbështetur/ndihmuar. Kjo është shumë e rëndësishme. Zoti do që me atë që thoni, të ndihmohet një jetë. Paraqesim përkufizimin e një adhurimi real nga Dhjata e Vjetër. Ritet janë të pavlefshme përderisa zemra jote nuk është me Perëndinë. Kjo është një gjë që ne duhet ta kemi parasysh.

(Mal.3:15) “Prandaj ne i shpallim të lumtur krenarët. Ata që kryejnë paudhësi jo vetëm përfitojnë, por ndonëse e provokojnë Perëndinë, mbeten të pandëshkuar”.

Duket sikur edhe ndonëse e provokojnë Perëndinë ata shpëtojnë pa u vënë re, por ashtu si në kohën e tij Habakuk u zbulua, Zoti po lëvizte në jetën e kombit dhe po i gjykonte ata. Opinioni im është se nëse mund të shohim prapa skenën dhe të shohim rrotat e Zotit që po lëvizin, do ti kërkonim me britma mëshirë Zotit. Ai po lëviz por si duket ne nuk po e kuptojme atë.

(Mal.3:16) “Atëherë ata që kishin frikë nga Zoti i folën njëri tjetrit. Zoti i dëgjoi me vemendje dhe një libër kujtimi u shkrua përpara tij për ata që kanë frikë nga Zoti dhe që e nderojnë emrin e tij.

“Atëherë ata që kishin frikë nga Zoti i folën njëri tjetrit”. Me fjalë të tjera, kishte pak nga të mbeturit që e donin Perëndinë e që takoheshin me njëri tjetrin dhe e kishin frikë nga Zoti. Ata i flisnin njëri tjetrit-kishin miqësi me njëri tjetrin.

“Zoti i dëgjoi me vemendje dhe një libër kujtimi u shkrua përpara tij për ata që kanë frikë nga Zoti dhe që e nderojnë emrin e tij.” Duke kaluar nëpër këtë Shkrim ja se kush idea e mbajtjes së librit nga Zoti. Unë nuk mendoj që ai është një libër në të cilin Zoti shkruan. Zoti asnjëherë nuk harron dhe nuk ka nevojë për të mbajtur shënim dhe madje nuk ka nevojë as për kompjuter.

Kjo çështja e librit gjithashtu përmendet edhe tek libri i Zbulesës dhe në kapitullin 3 na sugjeron se Ai është i aftë të fshij emrin: ” Por ke disa veta në Sardë, që nuk e ndotën petkat e tyre; edhe do të ecin me mua të veshur në të bardha, sepse janë të denjë. Kush fiton do të vishet me rroba të bardha dhe unë nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës, por do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij.” (Zbul.3:4-5)

Këto janë fjalë të rënda dhe ku kapitull është njëri ndër më të vështirët për tu kuptuar në librin e Zbulesës. Unë mendoj që Zoti ka një komplet librash që Ai mban në qiell. Por mënyra e vetme për ta kuptuar atë është se Zoti shprehet në mënyrë figurative. Unë mund ta kuptoj këtë kur Ai thot se Ai shkruan emrat e të shpëtuarve në këtë Libër të Jetës. Unë e kutoj që Ai shkruan në libër ata që do të marrin shpërblim ose mirënjohje. Kjo më bën më të qartë. Por unë nuk besoj që Zoti ka një libër të vërtetë- megjithatë Ai mund të ketë një të tillë.

Në pjesën e fundit tek libri i Zanafillës na thuhet se kur të humburit erdhën para Fronit të madh të Bardhë do të hapen librat dhe ka disa prej tyre. Gjithashtu është edhe libri I atyre që janë të shpëtuar. (shih Zbul. 20)

Do doja këtë ta ilustroja në këtë mënyrë: Për mua ai është pak a shumë si një librezë shkolle. Kjo librezë mirret nëse je student; dhe për ta marrë këtë librezë duhet të regjistrohesh në shkollë. Ti regjistrohesh në Librin e Jetës duke e pranuar Krishtin si Shpëtimtarin tënd dhe kurr nuk do të fshihet. Ti ke librezë; je shënuar në Librin e Jetës; ti je regjistruar tashmë. Tani do fillosh shkollën. Tani Ai do të shënojë aty se sa po e studion Biblën. Cfarë note do marrësh nga ky studim? Sa i përkushtohesh Atij? Sa i shërben Atij? Për gjithë këto gjëra Ai mban shënim dhe regjistrohen aty.

Unë besoj që kur Ai i thotë kishës në Sardë që emrat e tyre janë fshirë nga Libri i Jetës dhe kjo ka të bëjë pikërisht me shërbimin. Kjo ka të bëjë me shërbimin që ata bënin. Do të ketë shumë prej nesh që do merr këtë librezë por disa do të dështojnë në jetën e tyre të krishterë. Pali tek letra drejtuar Korintasve tha që veprat tona do provohen me zjarr. (1Kor.13:11-15). Nëse vepra e njeriut është e tëra bar I thatë dhe kamjallë dhe ajo digjet në zjarrë, a do shpëtohet ky njeri? Pali tha: “Po. Ai do shpëtohet si përmes zjarrit”. Do të ketë shumë njerëz në qiell që do ti vij si erë e djegur- dhe ata ishin si të rjepur nga djegja. Ata nuk kishin bërë ndonjë gjë dhe asgjë nuk ishte shkruar në librezën e tyre.

“Dhe një libër kujtimi u shkrua përpara tij për ata që kanë frikë nga Zoti dhe që e nderojnë emrin e tij.” Zoti nuk ka nevojë për ndonjë libër për ti kujtuar gjërat sepse Ai ka një mendje kompjuteri- që cdo gjë ndohet aty. Këto janë gjërat që shënohen aty: veprat e tyre, shërbesat e tyre, dashuria e tyre për Zotin. Shpëtimi merret falas. Ai merret me anë të besimit e jo me anë të veprave. Pasi të shpëtoheni atëherë fillojnë të numërohen veprat tuaja dhe që të gjitha janë të rëndësishme. Ky liber i kujtimeve është shumë i mirë.

Ne gjejmë ‘librin’ e Zotit të përmendur gjithandej në Dhjatën e Vjetër. Në Psalmin 56:8 lexojmë: “Ti i ke numëruar hapat e bredhjes sime; vendosi lotët e mia në calikun tënd; a nuk i ke regjistruar në librin tënd? Psalmisti thotë: “Ke numëruar hapat e bredhjes sime”. Zoti e di

saktësisht se ku ndodheni gjatë gjithë kohës. Ndoshta komshinjtë, shoku nga kisha ose pastori juaj nuk e di –por Zoti e di. Errësira është dritë për Të. Ai e di se ku keni qenë dhe cfarë keni bërë. “vendosi lotët e mia në calikun tënd”- mendoj që kjo është një gjë shumë e këndshme. Miku im, ajo nënë e shenjtë që qan për shkak se fëmija I saj është I pabindur, këto lotë Zoti I ka vendosur në një shishe. A mund ta imagjinoni këtë? Sa gjë e mirë është kur Ai I shënon këto gjëra! Një njeri që i shërbente Zotit por ishte i zhgënjyer se si e trajtonin vëllezërit e tij, dhe në momentet që ai qante – Zoti i tha: “ Ti kam vendosur lotët tuaj në një shishe.” Së fundi psalmisti thotë: “A nuk I ke regjistruar në librin tënd?” Ka një libër që regjistron jetërat tona, miku im. Gjithmonë kam menduar se ai është ndoshta si një lloj filmi që Ai do ia hedh një sy shpejt e shpejt për neve. Ti do ta shohësh cdo gjë nga jetajote qysh nga lindja e deri në vdekje. Ajo nuk do të jetë si fjalët e pastorit në funeralin tënd, rreth asaj se sa i mirë keni qenë dhe se ishe një anëtarë i rëndësishëm i kishës. Zoti do ta tregojë atë ashtu sic ishte me të vërtetë. Unë nuk dua ta shoh timen. Por mendoj do duhet ta shoh atë një ditë.

(Mal.3:17) “Ata do të jenë të mitë”, thotë Zoti i ushtrive, "ditën kur unë përgatis thesarin tim të veçantë, dhe unë do t`i fal, ashtu si e fal njeriu birin që i shërben atij.”

A nuk është kjo një mënyrë e mrekullueshme për ta shprehur atë? Zoti do të mbledh thesarin e tij dhe kisha do të jetë atje. Kisha është një perlë me një cmim të lartë. Izraeli asnjëherë nuk I ka vlerësuar shumë perlat; por paganët po. Dhe kjo perlë e shtrenjtë është kisha e Tij që është blerë me gjakun e Tij të cmuar.

“Dhe unë do t`i fal, ashtu si e fal njeriu birin që i shërben atij.” Kjo i referohet besimtarëve të mbetur që do të jenë gjatë kësaj kohe.

(Mal.3:18) “Atëherë do të shikoni përsëri ndryshimin ndërmjet të drejtit dhe të pabesit, ndërmjet atij që i shërben Perëndisë dhe atij që nuk i shërben atij”.

Ne po jetojmë në një kohë si ate të Malakias dhe sikur të jetë kjo fundi i kohërave. Ti në të vërtetë nuk mund të tregosh të drejtën nga e padrejta. Megjthate, ditën që zoti ka caktuar, ditën e gjykimit kur Ai

të vij përsëri do të jetë e qartë se kush janë besimtarët e vërtetë e kush janë besimtarë të shtirur.

KAPITULLI 4

TEMA: Profetësia e ardhjes së Ditës së Zotit

dhe i Diellit të Drejtësisë

Libri i Malakias në Biblën hebraishte nuk i ka 4 kapituj, ai është në fund të kapitullit të 3. Megjithatë në anglisht, këto 6 vargje i kanë bërë si kapitull në vete. Në kapitullin 4 ne kemi profetësinë që paralajmëron ardhjen e Ditës së Zotit dhe të Diellit të Drejtësisë. Vargu i parë është një përshkrim i qartë i periudhës së Mundimit të madh-

(Mal.4:1) “Sepse ja, dita po vjen, e zjarrtë si një furrë; dhe të gjithë ata që veprojnë me pabesi do të jenë si kallamishtet; dita që po vjen do t’i djegë”, thotë Zoti i ushtrive, "në mënyrë të tillë që të mos u mbetet as rrënja as dega.”

“Sepse ja, dita po vjen”- kjo është ardhja e Ditës së Zotit.

“E zjarrtë si një furrë; dhe të gjithë ata që veprojnë me pabesi do të jenë si kallamishtet”. Me fjalë tjera, ata do të konsumohen. Në librin e Zbulesës lexojmë se me një sulm fatal ¼ e popullsisë së botës do të zhduket. (shih Zbul. 6: 8).

“Dita që po vjen do t’i djegë”, thotë Zoti i ushtrive, "në mënyrë të tillë që të mos u mbetet as rrënja as dega.” Në botë kjo nuk ka të bëjë me doktrinën se vdekja përfundon gjithëcka për të pashpëtuarit, që vdekja për të pashpëturit është një shkatërrim. Bibla nuk na mëson atë. Bibla na thotë që trupi varroset qoftë personi i humbur ose i shpëtuar. Miku im, shpirti yt shkon në përjetësi – ose në parajsë ose në ferr. Ky varg

na mëson se të pashpëtuarit do të gjykohen periudhën e Mundimit të madh dhe zhduken nga faqja e tokës.

(Mal. 4:2) “Por për ju që keni frikë nga emri im, do të lindë dielli i drejtësisë me shërimin në krahët e tij, dhe ju do të dilni dhe do të hidheni si viçat që dalin nga stalla.”

Dielli i drejtësisë në Dhjatën e Vjetër është i njëjti person që në Dhjatën e Re paraqitet si Yll i ndritshëm i mëngjesit. Megjithatë Krishti kurr nuk u quajt Dielli I drejtësisë në Dhjatën e Re dhe Ai kurr nuk u quajt Yll i ndritshëm i mëngjesit në Dhjatën e Vjetër. Për momentin do të përqëndrohemi në këtë varg e do shohim arsyen e tij.

(Mal. 4:3) “Do t`i shkelnit me këmbë të pabesët, sepse do të jenë hi nënë tabanin e këmbëve tuaja gjatë ditës që unë po përgatis”, thotë Zoti i ushtrive.”

Ai kur të vij në tokë të themelohet Mbretërinë e Tij, të pabesët do të shkelen me këmbë. Ai do ti thyej ata në pjesë sic thyhet një enë prej argjile. Kjo është gjuha që është përdorur në Shkrim dhe është e ashpër edhe pse ju nuk e pëlqeni atë.

(Mal. 4:4) “Mbani mend ligjin e Moisiut, shërbëtorit tim, të cilit në Horeb i urdhërova statutet dhe dekretet për mbarë Izraelin.”

Duke ndjekur këtë profetësi të Malakias, Izraeli do të hyj në një periudhë ku qielli do të ndahet nga ajri. Zoti nuk do të transmetojë. Do të paraqitet një Zechariah tjetër 400 vjet më vonë. Ai do të jetë duke shërbyer në tempull kur engjulli Gabriel do ti paraqitet atij dhe do ti lajmëroj lindjen e Gjon Pagëzorit (shih Lluka 1:5-25). Qetësia e 400 vjetëve atëherë do thyhet, Në ndërkohë Izraeli duhet të kujtoj Ligjin e Moisiut. Ai do të jetë vet jeta e tyre, ai do të jetë Fjala e Perëndisë për ta. Ata ishin nënë sistemin e Moisiut.

(Mal.4:5) “Ja, unë do t`ju dërgoj Elian, profetin, para se të vijë dita e madhe dhe e llahtarshme e Zotit.”

Zbulesa flet për 2 dëshmitarë që do të paraqiten ditëtë e fundit (shih Zbul 11:2-12). Unë nuk e di se kush do të jetë dëshmitari I dytë por jam shumë i sigurtë që njëri prej tyre është Elija. Në festën e Pashkës, në shtëpinë hebre ortodokse e vën një karrige në tavolinë dhe në të

nuk ulet njeri. Ajo është për Elijan që do vij. Kur u shfaq Gjon Pagëzori hebrejntë menduan se ai ishte Elija por Gjon Pagëzori nuk ishte Elija. Shkrimet thonë që mund të ketë qenë ai –por nuk ishte dhe kjo është e rëndësishme. Nëse Krishti do të kishte vendosur Mbretërinë e Tij atëherë Gjoni mund të ishte Elija. Si mund të ndodh kjo? Unë nuk e di sepse ajo nuk ndodhi në atë mënyrë. Ajo është një pyetje e dyshimtë për të cilën ne nuk kemi ndonjë përgjigje.

“Ja, unë do t`ju dërgoj Elian, profetin, para se të vijë dita e madhe dhe e llahtarshme e Zotit.” Gjon Pagëzori nuk ishte përmbushja e kësaj profetësie sepse ai Po lajmëronte Mesian, Shpëtimtari i botës. Gjoni tha “...Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatit e botës” (Gjoni 1:29). Kjo ishte pak më i ndryshëm nga paralajmërimi i ardhjes së ditës së tmerrshme të Zotit.

(Mal.4:6) “Ai do të bëjë që zemra e etërve t`u kthehet bijve dhe zemra e bijve etërve, me qëllim që vendi të mos goditet nga një shfarosje e plotë.”

Fjala e fundit e Dhjatës së Vjetër është shfarosje. Mallkimi erdhi kur Adami dhe Eva ishin në kopshtin e Edenit dhe nuk iu bindën Zotit. Në atë kohë Zoti tha që edhe toka do të mallkohet dhe mallkimi do qëndroj mbi ta. Mallkimi ishte mëkati dhe nuk do të zhduket dërsa Zoti të vij për herë të dytë në tokë. Qëndron akoma edhe sot në familjen njerëzore. Shiko rreth rrotull dhe do ta kuptosh këtë. Nëse je duke jetuar në një vend ku nuk ka kërmij, termit ose ndonjë lloj tjetër të morrit të gjethit që hanë cdo gjë që rrisni- qofshin ato perime, lule ose pemë- atëherë ke hyrë diku im në Milenium. Dhe nëse jeton në një komunitet ku nuk ka mëkat do të thosha se tashmë ke hyrë në Milenium. Por unë mendoj se nëse shohim rrotull nesh e kuptojmë se mallkimi i mëkatit është mbi racën njerëzore dhe mbi këtë tokë.

Kjo është një mënyrë e trishtuar për ta mbyllur Dhjatën e Vjetër, por ishte një libër i shpresës. Madje unë mendoj që duhet theksuar vargu i 2 i këtij kapitulli: “Por për ju që keni frikë nga emri im, do të lindë dielli i drejtësisë me shërimin në krahët e tij, dhe ju do të dilni dhe do të hidheni si viçat që dalin nga stalla.” Dhjata e Vjetër nuk mbyllet vetëm me mallkim. Ajo mbyllet me një shpresë të madhe edhe pse një diell ka perënduar dhe është bërë errësirë, dita e re është duke ardhur. Ne po jetojmë në terrin e mëkatit dhe bota është shëndërruar në një

errësirë. Duket sikur sot po përjetojmë momentet më të errëta. Por po vjen dita kur dielli I drejtësisë do të ngritet dhe drita shpirtërore do të përhapet mbi këtëplanet të vogël.

Ai diell i drejtësisë është Zoti Jezus Krishti. Dua që t'ju tërheq vëmendjen në dicka që është shumë e rëndësishme. Në Dhjatën e Vjetër Krishti prezantohet si diell i drejtësisë. Në Dhjatën e Re prezantohet në një mënyrë tjetër. Aty na paraqitet si një Yll i ndritshëm i mëngjesit. Dëgjone kur flet tek Zbulesa 22:16 dhe ky e mbyll Zbulesën: “ Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për t'ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit`. “Rrënja dhe pasardhja e Davidit” do të thotë se Ai është Mbret që do të mbretërojë në këtë tokë, Por Ai gjithashtu është edhe dicka tjetër- “ylli i ndritshëm i mëngjesit” që është dicka e re.

Është interesante se gjithmonë vëmendja e njeriut tërhiqet drejt qiellit. Astronomia është shkenca më e re që njohin njerëzit por si shumë shkenca tjera, e ka origjinën e saj në okult dhe supersticion , në mistiken dhe mitologjinë. Astronomia sic e dimëe ka origjinën e saj në astrologji që është e mbushur me supersticion. Ti mund të thuash se:” Ajo ishte koha e Ditëve të errëta kur njerëzit ishin shumë supersticioz por sot ne jemi përmirësuar” A jemi përmirësuar me të vërtetë? Tani ka ndoshta më shumë njerëz që janë të interesuar në horoskop dhe në yllin ne të cilin ata kanë lindur se sa në Bibël,në Fjalën e Perëndisë ose në dicka tjetër që ka të bëjë me këtë. Ata që luajnë zodiakun dhe shenjat e ti mund t'ju them që kjo është gati- gati okult. Ne sot po shohim që satani po adhurohet si kurr ndonjëherë më parë. Është shumë interesant fakti që analiza ka treguar se para disa viteve vetëm 3 % e të intervistuarve besonin në djallin personal. Kohëve të fundit përqindja është rritur në 37-48 %që besojnë dhe janë të bindur se ka një djall. Në mënyrë të dukshme ,disa që nuk janë të bindur se Zoti egziston për të cilin ata janë përgjegjës, ata besojnë në djallin.

Sot njerëzit i vëzhgojnë trupat qiellorë. Në fillim ata i vëzhgonin vetëm me sy (pa mjete) sepse ishin kurioz për këtë bukuri të qiellit. Më vonë u zbulluan mjetet dhe tani shkencëtarët po bëjnë studime të mëdha të qiellit si kurr ndonjëherë më parë.

Shkrimi vazhdimisht tërheq vëmendjen e njeriut për qiellin. Tek Psalmi 8 lexojmë: “Kur mendoj qiejtë e tu, që janë vepër e gishtërinjve të tu, hënën dhe yjet që ti ke vendosur, çfarë është njeriu, që ta mbash mend, dhe biri i njeriut, që ta vizitosh?” (Ps. 8: 3-4).

Përgjigja e asaj pyetje është se njeriu ngjan me një astronom. Ai mund të vështroj të gjithë këtë bukuri dhe mund ti jep lavdërim dhe lavdi Perëndisë. “Qiejtë tregojnë lavdinë e Perëndisë dhe kupa qiellore shpall veprën e duarve të tij.” (Ps.19:1). Zoti I tha Abrahamit, “...Vështro me kujdes qiellin dhe numëro yjet, në rast se mund t'i numërosh...” (Zan. 15:5).

Dhjata e Vjetër mbyllet tek Malakia ku Zoti i drejtohet njeriut që të vështroj qiellin dhe është një gjë e mirë kur njeriu vështrohet lartë. Malakia mbyllet me një zhurmë të mbytur: “me qëllim që vendi të mos goditet nga një shfarosje e plotë” dhe perdet ulen para se të përfundoj historia njerëzore. Errësira e ka rrethuar njeriun por loja nuk ka përfunduar. Ka djem të mirë e të këqinj dhe djemt e mirë akoma nuk kanë fituar. Zoti thotë: Ngrej sytë nga qielli dhe mos e humb atë.” Miku im është e rëndësishme se ti sheh. Ai thotë: “Por për ju që keni frikë nga emri im, do të lindë dielli i drejtësisë me shërimin në krahët e tij, dhe ju do të dilni dhe do të hidheni si viçat që dalin nga stalla.” Ky është premtimi i lindjes së diellit. Është një këngë ku thuhet se bota po pret lindjen e diellit- unë e besoj këtë-por kisha po pret për dicka tjetër. Kipling shkroi një vjershë që më vonë u bë edhe këngë ku thuhet: ”Agimi vjen si një vetëtim” *outer China 'crost the bay*” Krishti, Dielli i drejtësisë, do të vij në këtë mënyrë: do të vij nga lindja si një vetëtim që të mposhtë të gjitha padrejtësitë.

Dhjata e Vjetër është një shpresë. Në njëfarë mënyre është libri më zhgënjyes në botë,nëse e lexojmë interpretimin e tij. Por ai na tregon qiellin dhe flet për Zotin Jezus Krisht, diellin e drejtësisë. Kjo është një figurë që i përshtatet Atij sepse Ai vjen të paralajmëroj fillimin e një epoke të re dhe të përfundoj errësira e mëkatit të njeriut. Ardhja e ditës së Zotit po afrohet dhe Mbretëria e Tij do të themelohet mbi tokë. Zoti quhet diell përgjatë gjithë Dhjatës së Vjetër. Dëgjo se c’thote Psalmi 84:11 “Sepse Zoti Perëndi është diell dhe mburojë; Zoti do të japë hir dhe lavdi; ai nuk u refuzon asnjë të mirë atyre që ecin drejt.”

Tek isaia 60:19 lexojmë: “Dielli nuk do të jetë më drita jote gjatë ditës, as hëna nuk do të të ndriçojë më me vezullimin e saj; por Zoti do të jetë drita jote e përjetshme dhe Perëndia yt lavdia jote.”

Cfarë figure e Zotit na paraqitet në dhjatën e Vjetër!

Në anën tjetër, Dhjata e Re është përmbushja e asaj cfarë është thënë dhe mbyllet me një shpresë paksa të ndryshme. Më lejoni t’ju përsëris këtë varg të mrekullueshëm: “Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për t’ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit”

Ai nuk është vetëm dielli i drejtësisë por edhe ylli i ndritshëm i mëngjesit. Është mjaft interesant se Dhjata e Re nuk hapet me diellin e drejtësisë. Lajmërimi i parë publik iu dha personalisht Zakarias. Pastaj ishte premtimi se do vinte paraprijësi Gjon Pagëzori. Paraprijësi i kujt? i Mesias që po vinte dhe që Nëna e Tij do jetë Maria. Cfarë kërkonin dijetarët në Jeruzalem? Ata thanë: “...Ku është mbreti i Judenjve, që ka lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar.” (Mat 2:2). Me që ra fjala, ai nuk është një yll i lindjes. Nëse do ta kishin parë një yll të lindjes ata do të ishin diku në Kinë. Dijetarët ishin në lindje kur panë yllin, ylli ishte në perëndim dhe ata u drejtuan andej nga e panë yllin. A nuk është kjo interesante se dielli agon në lindje kurse ylli ishte në perëndim?

Këta dijetarë si e bënë lidhjen e ardhjes së Krishtit me yllin? Kthehem tek libri i Numrave, Balami një profet pagan, në Moab në lindje e tha këtë profetësi: ” E shoh, por jo tani; e sodis, por jo afër: një yll do të dalë nga Jakobi dhe një skeptër do të ngrihet nga Izraeli, i cili do ta shtypë Moabin fund e krye dhe do të rrëzojë tërë bijtë e Shethit.” (Num.24:17).

Gjithmonë ylli ri i ndarë nga spektri. Ylli është i ndarë nga dielli. Ylli është një shenjë e ardhjes së Krishtit që ta merr kishën nga bota dhe dielli është shenja e ardhjes së dyte të Krishtit në tokë për ta vendosur Mbretërinë e Tij. Në kohën e Ngritjes së Jezusit apostujve i thanë:”... Ky Jezus, që u është marrë në qiell nga mesi juaj, do të kthehet në të njëjtën mënyrë, me të cilën e keni parë të shkojë në qiell” (Veprat 1:11) dhe tek Zakaria thuhet se këmbët e tij do të ndalen sipër malit të Ullinjve (Zak. 14:4). Edhe pse ylli është shenja e ardhjes së Tij të parë

dhe ta merr kishën e Tij, Ai nuk erdhi në tokë. ai kur erdhi më përpara, i gjithë misioni i Krishtit ishte mbledhur në një yll e jo si diell I drejtësisë. Vlen të theksohet se nuk është aq e rëndësishme lindja sa është vdekja e Tij. Është e rëndësishme që Ai anjëherë nuk i kërkoi njerëzve të kujtojnë lindjen e Tij por I tha që ta kujtonin vdekjen e tij. Kur e hapi Darkën e Zotit ne festën e Pashkës , Ai mori bukën e theu dhe tha:”... Bëni këtë në përkujtimin tim.” (Lluka 22:19)Si vdekja ashtu edhe lindja e Krishtit janë në atë yll. Ylli nuk na tregon vetëm vendin se ku lindi por gjithashtu edhe arsyen se përse vdiq. Ky yll na tregon se kush është Ai dhe pse erdhi. Ai tha: ”... Ja, unë vij për të bërë, o Perëndi, vullnetin tënd” (Heb.10:17). Ylli tregon grazhdin por gjithashtu edhe kryqin. Kjo na tregon se Ai erdhi ti bart mëkatet e mia e të tuat mbi atë Kryq.

Një djalë i vogël me të atin po ecnin dhe ishte koha e luftës së II botërore. Ai vuri re se nëpër dritare të shtëpive kishin vënë yje bojë qielli por diku diku kishte edhe yje ngjyrë ari, kjo do të thotë që dikush nga këto familje kishte dhënë jetën për atë vend. Filloi të ngrysej kur kur erdhën tek një shesh ndërtimi dhe dukeshin qartë yjet në horizont. Ky djal i vogël iu drejtua te atit: “Shiko baba! Zoti e dha Birin e Tij! Po, Zoti e dha Birin e Tij dhe ylli e tregon këtë. Ky djalosh kishte shumë të drejtë.

Sigurisht që në të dy luftrat asgjë nuk u arrit- ose edhe në asnjë tjetër të mëvonshme. Ne mendonim që do ta bënim botën e sigurtë për demokraci. Cdo president duke filluar nga Ëoodrë Ëilson e deri më sot ka menduar që do të sjell paqe në botë dhe të botën të pasigurtë për diktatorët.. Në rregull, ne e fituam luftën por e humbëm fitoren. Në luftën kundër mëkatit Zoti Jezus vdiq që ti jipte jetë njerëzve, që ti cliroj nga mëkati dhe të sjell fitore mbi vdekjen dhe ferrin. “O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote?” (1 Kor.15:55)

Miku im, e ardhmja nuk mbështetet tek yjet. Në veprën e Shekspirit “Jul Cezari” Casius i thotë Brutus-it: “i dashur Brutus, faji nuk është në yjet tona por tek vetja jonë, në atë që jemi vartës.”

E ardhmja ashtu si edhe e tashmja nuk mbështeten në yje. Nëse do ta ndihmosh të tashmen ti duhesh të jetosh si ngadhnjimitar me Jezus Krishtin që thotë: “Jua kam thënë këto gjëra, që ta kenë paqen në mua; në botë do të kenë mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!”

(Gjon 16”33). A ndihesh i mundur dhe i dekurajuar? Nuk do të të ndihmojnë yjet, miku im! Ngrej sytë nga Jezusi. Kjo nuk është ndonjë formulë magjike; nuk është ajo që të sheh fatin; nuk është një shans; nuk është fatalizëm; nuk është supersticion. Nëse ndihesh i mundur nga jeta, nëse je mposhtur nga ndonjë ves si –pija, turpi, karakteri, sexi ose baza materiale- nëse je i ftohtë dhe indiferent në gjërat shpirtërore, ju them se Ai është përgjigja e duhur për ty.

Diku përtej yjeve,

Është një dashuri më e mirë se fati,

Dhe kur nata i hap dyert e saj,

Unë do ta shoh Atë dhe do të pres .

Autori i panjohur

Nëse nuk ke shpresë për të ardhmen, mund të kthehesh në atë që ndodhi para 1900 viteve ku Krishti vdiq për mëkatarët, vdiq për ty e për mua. Ti mund ti besosh atij si Shpetimtari yt. Pastaj mund ta shikosh lindjen e diellit sepse këto ditë do të shfaqet ylli i ndritshëm i mëngjesit.

A ka shpresë për të ardhmen? Miku im, ylli i ndritshëm i mëngjesit do të shfaqet mu para lindjes së diellit. Dhoma ime e gjumit ka 4 dritare në të cilat shikoj lindjen e diellit. Në dimër dielli lind nga ana e djathtë; në verë ai lind në të majtë. E vështroj se si lëviz dielli nga një dritare në tjetrën. Marsin dhe prillin e kaluar po shikoja sikur ylli i ndritshëm i mëngjesit të shfaqet përafërsisht një orë para se të lid dielli. Ylli i ndritshëm i mëngjesit shfaqet i pari pastaj lind dielli. Kështu që ne presim të shfaqet ylli i ndritshëm i mëngjesit. Për kishën sot Krishti është ylli i ndritshëm i mëngjesit. Pjetri flet për Të në këtë mënyrë: “Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë ti kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja” (2Pj. 1:19).

Ylli i mëngjesit tregon për rrëmbimin e kishës kur Ai do të mërr kishën nga kjo botë. Rrëmbimi mund të ndodh cdo moment por nuk kemi ndonjë shenjë për të. John Eesley shkroi: “ Ai do të shfaqet

papritmas nga lartë, para dritës së mëngjesit. O, mos na trego kohën – prite Atë cdo orë! Prite se Ai është pothuajse afër derës.” Jobi tha:”... kur yjet e mëngjesit këndonin të gjithë së bashku dhe tërë bijtë e Perëndisë lëshonin britma gëzimi”(Job 38:7), por pastaj hyri mëkati në univers. Por po vjen dita kur ylli i mëngjesit do të shfaqet dhe Ai do ta merr kishën. Megjthate dielli nuk asgjë tjetër përvec se dielli I drejtësisë, Zoti Jezus Krisht.

Po e lëmë Dhjatën e Vjetër ku shpresa është ardhja e Krishtit në tokë për të vendosur Mbretërinë e Tij. Por tek Dhjata e Re ne duhet të jemi si dijetarët që po kërkonin yllin. Ne duhet akoma të presim të shfaqet ylli I mëngjesit kur Ai do të vij për ta marrë kishën e Tij.

